

העולם הזה

ג'ינה לולברג'ידה
כוכב השנה:
סרטי השנה

העולם הזה

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורכת-משנה:
דוב איתן, ברוך נאדל, אורי שלע

עורך כיתוב:
איתן נבירון

הכתב הראשי:
עמנואל פרת

עורך הבנייה:
סימה אילן

צלם המערכת:
יודנה זעירא

הנרי הראשי:
שמאל ברתור

מנהל במערכת:
שמאל אורן

עורך דפוס:
אריה אריאל

מנהל מעבדה:
נחמ רוזן

העתון הנקרא ביותר במדינה

מס. 936, שנה 19: 1 תשרי תשט"ו, 22.9.1955: המחיר 350 פריטה.

2' 6' 2

היו הדימה הכישי

כל הדימה יבחרו הכישיהרים מן הצבא, הרואים את ישרים בעבודת הלאומית, המוכנים לדרת לי אחד האוירים השומרים בארץ — תכל יכיש — בדי לקום בו הדימה הכישיהרים, מהכשיהרים להכשיהר אתי לפי הכישיהרים: הדימהר וצנ, תלאבים כדיסקי מנחם, תלאבים

מבצע האוירים

מבצע האוירים (הקיום הזה 934) והדומים לו, הדימהר שהם עשויים אמנם להשתוק ומנית את האוירים המהיצה, אך יאם פעילותהמנול מעין אליל עשיות לפתור את מצבנו בידה הכישיהר ית הנסיון לא הוכיח זאת

מה תועלת השננו מפיציון מוצב, העולה לנו בכורכבות, אם לא-הדימהר הפעולההר מהדיש לדי האוירים

הפעילות הדימהר

הדימהר הדימהר קההפעילות המוכשני, שהיא: שהדימהר כל רצועת הדימהר הדימהר מדיה הפולשיהר הדימהר.

הדימהר שלימים, תלאבים

מנגנון האור

כשאני קורא את העולם הזה נדמה לי לפעם עמים שיש בארץ לא מנגנוןהדימהר אחר, אלא שניים, השני שייך להעולם הזה עצמו. כשיששיוהר דופס את העולם הזה, אתם מוצי' אים מן הארץ את הדימהר הדימהר ומליון דימהר ישנה הדימהר הדימהר, בתוספת כל הפעילות על הדימהר, המעילות ושאר מעשיו הדימהר שר הדימהר.

הדימהר הדימהר, העדימהר תחת הדימהר המדימהר, הדימהר אתם הדימהר מנחם הדימהר ללחום באויר מושחת באימה האמצי'ם: האם נלחום, תחושד באמצי'ם הדימהר — או שנקום נדור את חיותהדימהר

רמי בועז, לוד

תפקידו של מנגנוןהדימהר להטיל אור לתוך הפינות האפלות, לגרש את החושך.

עז הראש בועז הכובע

הדימהר מה הדימהר לי את שמי בכתבה, נדמה עדי' לאן העדימהר (העולם הזה 933). לא בדימהר יאם שפיצר ולא חדר שלי, רק לפני הדימהר יאם, בעדי יבש נט, אי שבעה שהיה לי עבר כזה של הדימהר שלימה היה ולא נברא אכשיל התעצלות! נב, או אולי קימית עוד רותי צרפתי?

רותי שאשה (לשעבר צרפתי), תלאבים

יירגע מר שאשה החשדני, בספר הספר נים בלבד מופיע השם צרפתי 11 פעם. בדימהר, נמא לי לקרוא כל פעם את דברי הדימהר שלימה על הדימהר הכדימהר אני בו, זה יוצא לי מהאף.

אוי — אתם הייתם כולכם נהדרים, ניבוי רים, פפרויטים, מלאי הקרבה עצמית כרימיון, מוכנים לכל פקודה, ואנחנו נוער רקוב, ריקני, חסרתאין, אנוכי, כביצור — מהורבו so what?

ישראל כגן, תלאבים

what indeed?

אם אמנם יש בדימהר לתת לנוער את החשובה על השאלה: לאן העדימהר? הדימהר מציע לכם חלק מהחשובה.

בכלל את מדינה הקולנוע... גם אם מנסים אתם לכוון את הקהל אל הפרטים המוכרים (והנרועים), משובע אני כי חלק קטן של הקוראים נוהג לפי ההפךהדימהר.

את המקום המתמנה הדימהר לנושא שיכחול בו תוכן חומר למחשבה השווה לכל אדם, הנושא שאני מציע: הדימהר השבע הדימהר בארץ ובעולם ינאל סלע, ראש-הדימהר

זמריה וקוין בה

למכתבי בעניין המקהלות בומריה (העולם הזה 933) קיבלתי תשובה ללגנות ועוקצנות. רבותי, לא לזאת התכוונתי, ותשובתכם היתה מתמקמת ביותר. כוונתי היתה למקהלות בכלל, ולא לפרט בכלל, מותר לכם מדי פעם בפעם לענות חשי' בות רצינית, בלי שמץ של ללגנות. אני מת' פאל גם על שפירסומם את מכתבי באופן איים, אם איני מוצא מכתב כלשהוא חן בעיניכם, אל תפריסוהו.

משה שבט, חיפה

העולם הזה, שאינו בודר במכתבים אך מקצר אותם כדי לתת מקום למספר רב ככל האפשר, נשאר יציב בדעתו: המקה' לות שהופיעו בתלאבים היו ראיות לביקורת.

תחל שנה זמריה

לכל הכנופיה: שנת נצחון על כוחות החושך: ש, ל, תלאבים

...המשיכו והצליחו בדרככם היפה והאמיתית: **אריה אבנר, תלאבים**

...שנה של, ללא מורא וללא משוא פנים — **עם מחזיקי העתון!**

נירה אטקס, תלאבים

...שקדו לטפח כרוב קוראים, את רגשי הכי' חזו כי עורבים אתם על אסיהדימהר, עלו והצליחו: **בכור עמנואל, באר-הדימהר**

בנ"ל, גם לכם.

משפחת מוירר

סודימהר נפתח על המוח, בכתבתכם על אישי' השנה (העולם הזה 935) אמרתם את האמת, שאין כל הבדל בין כרימיון ודימהר שרת, עד כה שיביח תם פעם את הראשיו והשמצתם את השני וכדי בוד כמה שבועות שיביחכם את השני והשמצתם את הראשיו.

לי מוכירים השניים שתי דמויות מן הכפדות האנגליות: טוויילידים וטוויילידים.

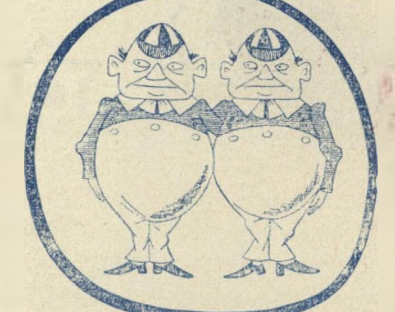
משה

ד"ר חנוך שני יבירי, תלאבים

הדימהר (העולם הזה 935) אמרתם את האמת, שאין כל הבדל בין כרימיון ודימהר שרת, עד כה שיביח תם פעם את הראשיו והשמצתם את השני וכדי בוד כמה שבועות שיביחכם את השני והשמצתם את הראשיו.

לי מוכירים השניים שתי דמויות מן הכפדות האנגליות: טוויילידים וטוויילידים.

משה

דבר אז הקיריה

לפני כמה זמן כתבתם שבדימהר שיקר בדימהר ממו בדימהר.

מדוע אין הוא עונה לכם?

אדמוס לנגויל, רמת-הדימהר

הכתובת לשאלת הקורא לנגויל היא: מדי' רד הבסחוק, הקיריה, ו/או: שדימהר, זר, ארינה הנגב, ו/או: שדרות קק"ל, תלאבים, ו/או: מלון הנשיא, ירושלים.

הגדיה בעדימהר מוירר

הדימהר בדימהר את המאמר "הייתי עציר כי ניאלמי" (העולם הזה 932). כי יש סודימהר נבול אפילו לכוהידימהר של ניירידימהר המכניל לשאת על עצמו שדרות אלה.

ההנאה שאתם זוכים בה מהאפשרויות הכלתיות מונבלות של הדימהר הדימהר הדימהר וחושש הדימהר, המאפשרים לכם לפרסם הדימהר אלה תם בסופו של דבר לרעיתכם.

בכולן מסתמנים הדימהר יום יום הדימהר כי נבלות, איך יכילים אתם להדימהר את דבימהר של אויבידימהר טיפוסיו כמו ריוק עבדו, שי כרענ' לובש הוא אצטלה של חבר המדימהר הדימהר קוממוניסטי, ובהדימהר הראשונה יעזור לאלהים המדימהר "המדימהר" שאתם מדימהר את מר נדור פם.

משה לזר, כפר-אחא

אין גבול לכוהידימהר של הדימהר, אלים יש גבול לכוהידימהר של הדימהר הדימהר, אי אפשר לקטוע את רגליה ולדורש ממנה לעי מוד למקומה.

אין לזמן את דימהר על פרסום הדימהר, הייתי עציר בדימהר מאת ריוק עבדו, שוב נוכחתי כי בשאלת המדימהר העדימהר בישראל הדימהר אתם

לוי יאיר

מכתבים

אנשי השנה

איש-השנה הוא, ללא ספק, מנחם בני' שניצח ביום הבחירות ושדרש לחסל את בסיס הקונפוזנות. כן יכול הוא להיבחר גם באישידימהר הדימהר ואישידימהר.

איש-השמש — ד"ר בנימין הלוי, אישי' שי' כבע היסטרירה בעורתו של העדימהר המוכשר שמואל תמיר.

איש-השמש — היה הרדיה, נבורת נכעה 24, אישידימהר — ינאל מוכינון, מחבר מוכנון ואידימהר.

איש-הדימהר — פרופסור אישידימהר המנוח, אישידימהר — ראובן שפר, העדימהר ששבר שיאים כה רבים.

איש-הדימהר — ברוך נאדל, שלא נרתע לנו לות את השחיתות כמשרד הדימהר.

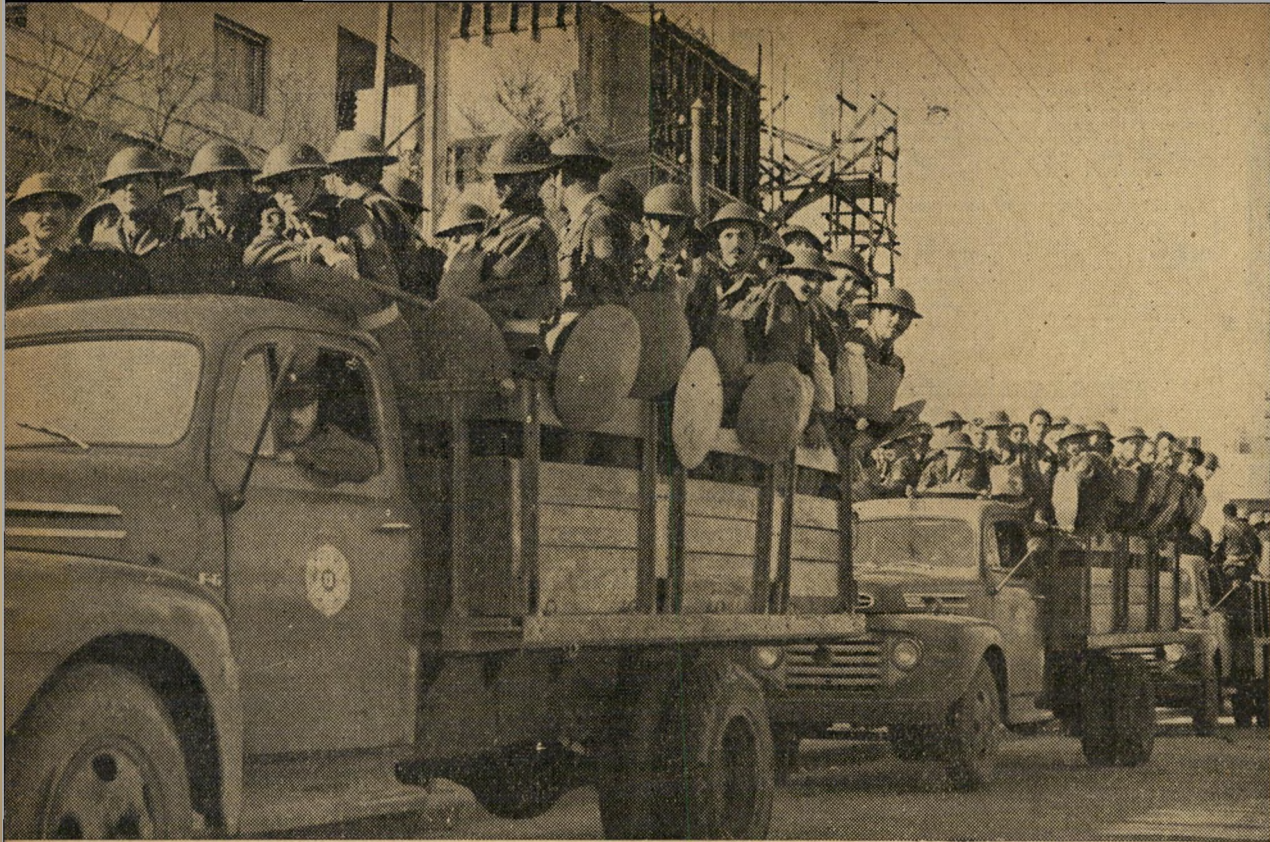
דוד מ, נתניה

איש-הדימהר — דוד כרימיון.

המערכת שמחה שבחירת הקוראים דוד מ. ושאל אבני אינה רחוקה מזו של העולם הזה, שפורסמה לפני שנתקבלו המכתבים, אך אחרי שנשלחו.

שאל אבני, תלאבים

האיש שהכריז מלחמה במשטרה

רומק

סקי, פקד להביא את רונברג שנית. בחקירה זו היה ברור כי רונברג זייף שטרות של קבלן תל-אביבי ידוע, מסרם לנכיון לבנק דיסקונט בירושלים. העונש הצפוי למעשה זה: 25 שנות מאסר. היתה זו בי החלט סיבה לברוח מפני זרוע החוק.

* * *

עדות מזורה

כל הפרשה נראתה מזוהה. רונברג נעלם מביתו ללא הודעה מוקדמת ומשך 10 ימים שידר קול ישראל קריאות לתושבים למסור אודותיו כל פרט שידעו. כעבור 10 ימים, לדברי המשטרה, נמצא רונברג באשקלון. סמל-חוקר ושני קציני משטרה גבוהים נסעו אליו במיוחד בחצות, במקום לחכות עד למחרת היום או — כפי שנהוג במקרים פער-חשיבות — להורות על העברתו לירושלים.

גם עדותו, שניתנה אותו לילה במשטרת אשקלון, היתה מזוהה. במקום להתחיל בפרטים המקובלים בכל עדות במשטרה, בה מופיעים תחילה השם, הגיל, המקצוע, ה' כתובת ופרטים דומים, החלה עדותו של רונברג כמעט ישר במלים: „את רומק הכרתי לפני...“

עדות משונה לגבי אדם נעצר, אשר כל מה שהמשטרה רצתה ממנו הוא שיוחזר בשלום לביתו.

* * *

מה אומר רומק

דברי רומק, ההסבר פשוט. רונברג, אשר לא פעם נעזר עליידי רומק, פנה אליו לפני שנתיים, ביקש השקעה של 9500 לירות לזמן קצר ביותר. הוא הראה לי טפסי מכס שהעידו כי בנמל חיפה נמצאת סחורה בעלת ערך רב אשר כל הדרוש לשימורה הוא הסכום שביקש רונברג. רומק התחמק, אך לבסוף, על פי המלצת סוחרים תל-אביביים, נתן את הכסף, יחד עם עמל-המכס יהודה אלברג תל-אביבי. כתמורה קיבל שטר מידו רונברג.

השטר לא שולם. שום סחירה לא שוחררה מהמכס. כל העניין לא היה, לדברי רומק, אלא אמתלה להוציא ממנו כסף. הוא פנה לא פעם לרונברג, ביקש את כספו חזרה — דבר שכל אדם בעולם היה עושה בתקיפות. לבסוף, בתיווכו של אליהו לנקין, מפקד אגטניה לשעבר, אליו רחש רומק, איש לח"י חתיק, כבוד רב, הישג הסכם. במקום

ר אובן גרינברג, גבוה, רחב, חובש מג' בעת קש, ישב ליד שולחן בבית-קפה ירושלמי. לא היה זה דבר בלתי-רגיל. אתו ישבו שני עורכי-דין. גם זה לא היה דבר יוצא-מגדר-הרגיל לגבי רומק. המאורע ש' לקראתו התכוננו השלושה היה עוד פחות בלתי-רגיל מכל אלה: הופעה בבית-המשפט. למחרת עמד רומק להופיע כעד ההגנה במשפט שהיגש נגדו עליידי היועץ המשפטי, באשמת איום ומעשה אלימות נגד יצחק רונברג, פקיד הברה מסחרית ירושלמי, לו הלחה רומק כסום כסף ותבע, לדברי התביעה, את החזרתו בתוספת רבית דמיונית של שני אחוזים לכל יום של איחור הפרעון.

רומק, כרגיל, היה מלא תרעומת ותגר — בעיקר על היועץ המשפטי וקציני משטרת ירושלים. „זהו ביום! חזר והתעקש. „לער לם לא אחזל מלצעוק את האמת הזאת! אני לא אשתוק להם!“

היה זה בדיוק הדבר שמפניו חששו פרק ליטוי. הם חששו כי רומק, ברגע שיעלה על דוכן העדים, ישכח את כל הנקודות ה' עדינות של הלכות משפטיות ויצא חוצץ נגד היועץ המשפטי והמשטרה — דבר ש' היה עלול להרגיז את השופט. לאחר שידור לים, הבטיח רומק לנהוג בהתאפקות.

* * *

מדוע ברח רונברג?

מחרת עלה רומק על דוכן העדים, נשבע כחוק להגיד את האמת, את כל האמת ורק את האמת. חקירתו, שהיתה צריכה להיות נקודת השיא של המשפט כולו, עב' רה במתח נמוך בהרבה מן המקובל בעדויותיו הקודמות. רק פעם אחת התקרב לתהום ה' מסוכנת. לשאלה של התובע באך, השיב רומק בתשובה משונה ביותר: „אתה בחור נהדר“, אמר לתובע הנדהם, „רק חבל עליך שאתה מכשיר בידי המשטרה.“

למעשה, נגולה הסנסאציה של המשפט יום קודם לכן, כאשר העיד רונברג עצמו. חודש לפני כן, עם התחלת שמיעת עדי התביעה, הופיע רונברג, נחקר עליידי שני הצדדים. הופעתו השניה היתה, כשלעצמה, נצחון חשוב לסניגוריה.

בפרשת התביעה נאמר כי יצחק רונברג נטש את משפחתו ואת ביתו בירושלים, ברח לאשקלון מחמת איומיו של רומק. עתה ביקשה הסניגוריה להוכיח כי רונברג ברח לא מרומק כי אם מפני שזייף שטרות וה' משטרה החלה חוקרת את הדבר. השופט נענה לבקשת הסניגורים יעקב הגלר ודניאל ינוב'

השטר הראשון נתן רוזנברג שטרות מפוצלים, על סכומים קטנים יותר. לא היתה שום תרומה של רבית.

ביתנים הסתבר רוזנברג בעוד כמה עסקים כאלה ובעיקר — בזיוף שטרות בשמו של הקבולן בן-יעקב. הדבר הובא לידיעת המשטרה והיא החלה חקירת בעבירה זו פלילית החמורה.

ואז נתקלה המשטרה בשמו של רומק, אורי בה המושבע. כמו במקרה של משפט מריין (ראה וידוי של קפלן) החליטה המשטרה לפי אותה גירסה לשכוח את העבירות האחרות, להתרכז על לכידת רומק ברשת משפטית. רוזנברג נכנע ללחק, העני כי רומק איים אליו ואף היכה אותו, בתבועו את סכפו ואת היבית הקצוצה.

רומק נעצר — בדיוק למחרת הבחירות — הובא למשפט, למרות פגרת הקץ של בתי המשפט. מבלי להסס הרבה, השמיע שוב את טענותיו: "המשטרה רוצה להתנקם בי. היא ביימה עוד משפט! תחילה אמרה ש'אני שודר'. עכשיו היא רוצה להפוך אותי לשייחול. מה יגידו מחזר? עליהם סוף-סוף להחליט: מיהו רומק?"

מיהו באמת רומק? מעטים מאד יודעים את ספורו המלא.

ה"דור" התנצל

הוא זכה לכינויו מפי חיילי צבא אנדרס הפולני, עת תהה בארץ. אז היה ראוי בן גרינברג פעיל הלח"י בין חיילים פולניים. חבריו היהודים הכירו אותו בשם "אלחנן". האזרח הישראלי הפשוט שמע עליו לראשונה בתחילת 1948, אחרי רצח המתחנך השחור, הרוזן פולקה ברנדוט בירושלים. בפעם השנייה פורסם שמו בזמן היעלמו של שייך יוסף אברגוש, בשנת 1951, שביקש מיקלט בירדן. רומק הקים חזק ציבורי ל"הגנת ערביי אברגוש, כינס עתונאים, הניע את הגלגלים שגרמו להקמת ועדת חקירה של הכנסת, בראשות ח"כ יצחק בן-צבי.

הדור, יומון מפא"י, יצא בסידרת מאמרים נגד רומק, טען כי רומק, בשיחוף עם יוסף אברגוש, עסק בהברחה, צבר רווחים של רבע מיליון בגרינולד, רומק תבע את העתון לדון, אילץ אותו לפרסם התנצלות, ולשלם פיצוי יום, שנתרמו מיד לבית-החינוך ירושלמי.

יוסף הורשה לחזור ארצה, רומק הפך מגינם המוכר של תושבי אברגוש. אויבו העיקרי: מפקד המשטרה המקומית.

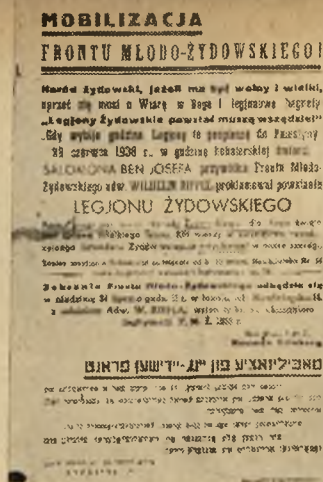
שוב הופיע שמו של רומק בכותרות — הפעם כאדם שהתייצב לימיו של גרינולד במשפט קסטנר. הוא הקים חזק ציבורי, תמך בכספים בגרינולד, כדי שהלה יוכל לשאת בעול המשפט. הוא לא הסתפק בתפקיד שקט, הצעיר לא-פעם את איבתו לכל מנגנון ה"משטרה והיועץ המשפטי בבירה.

התנועה הראשונה באה באוגוסט 1954, בצירת משפט מריין. כעבור שנה בדיוק, הורשע משפט שני — משפט רוזנברג. בין שני תאריכים אלה המסיר רומק תזכירי-תגור על משרד היועץ המשפטי ושר המשטרה, דרש פעולה נגד קצינים מסויינים, אותם האשים בשורה ארוכה של עוונותיו.

עיסוקים חביבים

בו של רומק, אברהם גרינברג, לא חשב על נכדו שעה שזור לראשוני הבי-לויים לעלות ארצה, השקיע סכומים גדולים ברכישת אדמות בארץ הקודש. כאשר עלה רומק בשנת 1939, היה המרקעוץ בסיס כל-כלי מוצק. נשואיו לבת משפחת מגי העשירי, רה, עשו אותו לאחד מאמידיו ירושלים, איפשרו לרומק לעסוק בעניינים החביבים עליו.

עניינים אלה משכו אותו עוד מימי נעוריו בפולין, שם היה מראשוני בית"ר, בין מארגני תא אצ"ל בחרשה, נתמנה חבר המפקדה של הלגיון הראשון לישראל של עורך-דין ריפל. מיבצעו הגדול ביותר: אירגון המיצע הגדול לארץ-ישראל, יחד עם שני חברים.

הקצין מורשה. ציור בצבעי שמן של רומק במדי קצין ברית החייל בורשה, הנושא הקדשה מאת חבריו במנהיגות אותה תנועה בפולין.

אורגני 1000 איש שעליהם היה להגיע ברגל לגבול רומניה ומשם לארץ-ישראל. בורכם היה עליהם לאסוף צועדים נוספים והיו תקות שעשרות אלפים יצטרפו לעולי הרגל המודרניים, אך השתוללותה של הסוכ"נות היהודית אצל הציר הבריטי בחרשה, שהפעיל את השפעתו אצל הנמשה הפולנית, ביטלה את התוכנית. ב-16.11.1936 היה הדבר להתערבות הנמשה של הממ"ש שלה הפולנית ולמרות אזהרת לעניין נאלץ צה לשלוח משטרת פרשים לפזר את המצעד אחר הגיעו 16 ק"מ מחוץ לחרשה.

הלורנס היהודי של לח"י

באותו זמן פורסם הספר הלבן ושוב הופיע רומק כאחד ממארגני ההפגנות ליד ה"קונסוליה הבריטית בחרשה, צעד יחד עם נתן פרידמילן (מפקד לח"י לעתיד) שהיה מפעיליה המרכזיים של הפגנה זו.

למרות היותו צעיר בעל מרק, יומנה ובעל השכלה (למד הנדסה חקלאית בורשה וב"ינה) לא שאף מעולם להיות מנהיג. הוא היה איש העם. הוא לא בו לעבודה שחור רה.

כאשר המשלחת של האצ"ל בפולין, בראש שותם של דוד רזיאל ואברהם שטרן, נפגש עם נציגי הצבא הפולני, ביוזמת עוררדין ריפל, מארגן המיצע הגדול, היו הדיונים סודיים ביותר. דובר שם, בין היתר, על קב"ל נשק מן הצבא הפולני עבור האצ"ל ו"הברחתו לארץ. רומק מונה כאחראי על הד"בטחון במקום המיפגש, במלון פולניה-פאלאס, בחדר 32, ביאלה וירווילמסקה בחרשה. כך החלה הקריירה שלו בשטח הבטחון.

במלחמת העולם השנייה לחם רומק כקצין בצבא הפולני בחזית שלויה. מגדודי גותרו לפליטה 150 איש בלבד.

עם התמוטטות הצבא הפולני פנה רומק לחזית אחרת, הארצישראלית. הוא עבר ל"רומניה ושם, הודות להשתדלותו האישית של יצחק גרינבוים, עלה לארץ-ישראל. כאן הכיר רק כתובת אחת, הארגון הצבאי הלאומי, עם הפילוג הלך אחרי יאיר (אברהם שטרן), אותו העריך עוד בורשה.

רומק גויס למחלקת הבטחון של לח"י. הוא למעשה שלט בבירה. קציני משטרה, שוטרים, פקידים ממשלתיים, אישים במוס"דית הלאומיים, עובדי בתיהארה ובתי מלון, מסרו לידיו דו"ח יומי על המתרחש בסביבתם. ביחד אם אהוד, מטובי קציני הד"בטחון של לח"י, השיג את השיא של המור"דיעין המושלם ביותר בכל המחנות.

הישגו הגדול של רומק בתקופת המנדט ובמלחמת-השחרור היה: הקמת החטיבה ה"ערבית של לח"י, בראשותו של שייך יוסף אברגוש, ועבד אליסם אברגוש, אשר פעלה בקרב הישוב הערבי לפי הוראות מפקדת לח"י. רומק היה היוזם והמארגן שלה. מאז קנה לו את התואר: "הלורנס היהודי של לח"י".

פגישה עם יוסף

חטיבה הערבית של לח"י לא היה רעיון שחשבו עליו מראש כחלק מן התכ"נית הכללית שהוכנה לפרטי פרטים. לח"י פך: הרעיון היה דרוק מן המחנה שרומק השתייך אליו כלומר כשייכים מארק — והוא שילוב ערבים במלחמת העברים להקמת

נאולה כחן, קריינית-המחזרת של לח"י, שהוברחה מידי האנגלים הודות לעזרתם הפעילה של שלשה ערבים מהכפר אברגוש.

לים מצבאות המצרים. כתובות-נקם על כך, ציוה מוהמד עלי להרוג את כל הגברים ש"בעיר. בחברון גרו יהודים רבים באותה התקופה.

כשנודע הדבר למשפחת אברגוש, שלחו רצים למיחמד עלי, דרשו חסינות לחיהם ורכושם של יהודי חברון. נוסף על כך יצאה פלוגת צעירים מאברגוש כדי להבטיח את ההגנה על יהודי העיר כמו ידיהם, מאחר ש"לא סמכו על הבטחות בלבד. היהודים נשארו בחיים אחר שרוב הגברים שבעיר נהרגו. "מאז", סיפר השייך, "הפכה הידידות עם היהודים למסורת נצח במשפחות אברגוש בכל התקופות, הזמנים, המלחמות והמאורעות". השייך הצעיר שקע בהרהורים כאילו מול עיניו עוברת כל ההיסטוריה המפוארת של משפחתו ככסרת נע. כעבור דקות מספר המשיך: "כיום אני רואה מחובתי לעשות משהו ממש יותר... הנני מוכן להקריב את הכל למען אחי היהודים, אם רק יוכלו ל"הפיק תועלת מכך. אם רק ירצו לקבל..." רומק שמע את הצעתו הנדיבה והמוחלטת

מי ומי במשפט רומק

שני היריבים: גדעון באך התובע ורומק הנ"ב, בשיחה כמעט-ידידותית במסדרון בית-המשפט. רומק כינה את באך כמכשיר בידי המשטרה.

נציג הנתבע, עורכי-דין יעקב הגלר וקצין משטרת ירושלים וילק, בשיחה ידידותית ביותר בשעת אחת הפסקות בשמיית מהלך המשפט.

יצחק רוזנברג, קיבל הלוואה מרומק, התחמק מהחזרתה, סיפר למשטרה כי רומק היכה אותו.

מפקד משטרת ירושלים, לוי אברהמי, אשר לפי הוראותיו פעלו הקצינים נגד רומק.

רומק וגרינוולד, ביום מתן פסק'הדין במשפט קסטנר. רומק יזם הקמת וועד ידידי גרינוולד, תמך בו במלחמתו נגד היועץ המשפטי ונגד אנשי-מפלגות רבים, אותם האשים במעשי שחיתות בעלוניו המפורסמים, ששימשו כחומר-ההאשמה של היועץ המשפטי נגד גרינוולד.

של השייך והוא הרגיש חובה להשיב במי קום. הוא לא אהב סחבת. נוסף על כך, ראה את עצמו כאותם הרגעים כנציג היהודים, במידה לא פחותה משהיה יוסף נציגם של ערביי אבירגוש.

★ ★ ★

האתראים לא האמינו

אולם רומק היה חדש בארץ, ובענייני ערבים לא הבין בכלל ולא ידע במה להתחיל את גאום התשובה שלו. במהרה התגבר על לבטיו וניגש — כדרכו — דוגרי לענין. רומק הסביר בקצרה ליוסף את מצבם של היהודים והערבים כאחד תחת שלטון זר, תיאיר ביתר פירושו את שיטת הפרד ומשול של הרומאים, שיטה שעברה בירושה לכל הכובשים שקמו אחריהם, הוריקה את השליטים הבריטיים במיוחד.

„מכאן“ הסביר רומק, „מקור הסכסוכים המתמידים בין הערבים והיהודים, שהם אחים לגזע אחד, בני דורים ממש... ההמונים הערבים מביתם מפגרים מבחינה תרבותית, אינם תופסים תחבולה זו. בהשפעת האפסיר דים והחוסיינים — שכיירי הבריתם — מכחישים את כל התמרמרותם כלפי היהודים, במי קום להילחם יחד אתם לשחרור הארץ מעל זרים וכופרים.“

המסקנה: על הנוער משני העמים לשתף פעולה ולהתגייס למלחמת מצוה.

יוסף בלע כל מלה שיצאה מפיו של רומק. בעיני רוחו ראה את עצמו דוהר על גבי סוסו הנזעית עם השבאב שלו, כשי לפניו נסים האינגליזים בבהלת אימה ופחד. פנישה מקרית זו התפתחה לידידות כנה בין רומק ויוסף, מעין זו שבין דוד ויהונתן. במרוצת הזמן היא עמדה בכל המבחנים. רומק מסר מיד דו"ח על שיחתו עם ה"שייך לממיינים עליו במחתרת, בצירוף הצעת תוכנית צנועה, לניצול גורמים ערביים מסויימים לטובת ענייני המחתרת.

קשה לומר שהצעתו נפלה על קרקע פורייה. לאחראים של המחתרת בזמנו היה משפט קדום לגבי הערבים וקורות ערביי אבירגוש לא למדו מעולם. על כן לא חסרו הסתייגויות לתוכנית מבחינה עקרונית. נוסף על כך היתה זו תקופה של רצח יאיר ומאסרם של רוב המפקדים הגבוהים של הלח"י. העניין כולו כמעט וירד לטיוח.

רק עם בריחתם של עשרים אנשי הלח"י מלטרון ובריחתו של מיכאל (יוניצקי) שמיר — שקיבל לידיו את הפיקוד על ה"לח"י — ממזרע הצליח רומק להעלות את הכנייתו המלאה בפני מרכז הלח"י, בשם המצ"ל צל של חטיבה ערבית לוחמת בפיקוד לוחמי חירות ישראל.

★ ★ ★

שבועה עי-גבי הקוראן

באחד הימים נקראו רומק ושייך יוסף אבירגוש לתל-אביב לראיון מיוחד. שם נתקבלו על-ידי נציג מרכז הלח"י, שהולך איתם לחדר אפל ברחוב המלך גיורג, מאחורי מסך ישיבה ועדת קבלה של הלח"י. כאן היתה הפרוצדורה מהירה: אחר הסברה קצרה של מטרות המלחמה של הלח"י הושבע יוסף את שבועת האמונים ללוחמי חרות ישראל, כשידור הימנית אוחת בקיראן. בזה נקבע מעמד הרשמי של יוסף ואנשיו מאבירגוש כחברי הלח"י.

כעבור זמן מה נאסר רומק ונידון למעצר אומיניסטריבי לששה חדשים בלטרון. חשדו כי אירגן במחתרת הצבא הפולני בדרום הארץ קורסים עבור המחתרת. כאשר נודע הדבר לשייך יוסף תכנן על דעת עצמו תוכנית בריחה. הוא שלח אר

מדוע שונאים אותו?

כשנגמרה מלחמת תש"ח, לא שכח רומק את ידי דיו מהחטיבה הערבית של הלח"י. הוא המשיך לבקר בביתו של מוכתר אבירגוש (למעלה), התגאה בצילומי עס שייך יוסף אבירגוש (למטה), מפקד אותה חטיבה. הוא עמד לימין אנשי כפר אבירגוש נגד התגוררותם של מפקדי משטרה גבוהים ומוטדות ממשלתיים, הגיש גם תלונה לכנסת על מעשיו של מפקד המשטרה במקום. הוא גם נחפז לעזרת עשרות אנשים שנגרס להם עוול. הסתכסך פעמים מספר עם המשטרה. תמיכתו בגרינוולד השניאה אותו עוד יותר. עקשן מטבעו, סרב רומק להתפשר, התעקש להמשיך את מלחמתו.

אחר ההתנקשות בלורד מוין על-ידי חכים ובית-צורי, שלח רומק ב-1945 את יוסף אבירגוש לקהיר, אל ידידו של רומק עתונאי בשם לזר. בגלל מחסור בכספים נסע יוסף על חשבונו הפרטי. זה היה בלי ידיעת מרכז הלח"י.

יוסף נפגש עם המשפחת המכובדת ה"מנוגדות לפארוק, עם אחמד חוסיין ראש החולצות הירוקות. תפקידם של האחרונים היה, בין היתר, לארגן הפגנות לפני בית הסוהר לטובת הצעירים הישראלים הלוחמים למען האינטרס המשותף, נגד האימפריאליזם הבריטי.

כאותו זמן נהרג ראש הממשלה המצרית על ידי האחים המוסלמים. יוסף נאלץ לחזור לארץ מבלי להגשים את תכניתו.

★ ★ ★

שני ערבים מתקוטטים

לא ההצלחה של החטיבה הערבית בתקופת המנוח היה ארגון בריחתה הנועזת של גאולה כהן, קריינית לח"י בתחנת-השידור החשאית.

גאולה נעצרה בזמן השידור ברחוב השור מר בתל-אביב. נידונה לשבע שנות מאסר. היא נשלחה לבית-הסוהר לנשים בבית-לחם, משם ניסתה לברוח בקפצה דרך הגדר, אולם נתפסה. מאז הוגבר עליה המשמור. הועלתה הצעה להבריחה מבית-החולים, אולם לשם כך היתה צריכה גאולה לחלות. לא היה זה מפעל מסובך. ביום אחד מצאה את עצמה גאולה בבית-החולים בירושלים.

תפקיד ההוצאה-לפועל של הבריחה הוטל על רומק וצבאו — החטיבה הערבית. הם קנו באבירגוש בגדי אשה שחורים של מזניה (ערביה עירונית רעולת פנים), הבגדים הוכנסו לחדר הרחצה של בית-החור לים על-ידי ערביה מאבירגוש, חברת הלח"י. כעבור זמן מה הובאה גאולה לחדר-הרחצה בלחיית שוטר ערביה, סרג'נט ושיטר ברייטי.

פתאום נכנסו שני ערבים עם סלים מלאי פירות וחפשו, כביכול, אחר בת כפרם בשם סלמה. כשנתברר שסלמה אינה בבית-החולים החלו להתקוטט לגוף איש את רעהו במיטב הלכסיקון הערבי או התערבה השוטר ה"ערבית והחלה להרגיעם.

השוטרים הבריטיים נשארו עימדים על (המשך בעמוד 18)

* תנועה פשיסטית שקראה לעצמה: מיסר אל-פתאח — מצרים הצעירה.

רומק

רעב פסח, לפני ענה, קיבלתי מכתב מ' ידיד, פקיד מכס בנמל חיפה. הוא כתב שיש סחורה בחיפה — הכוונה לס' חורה מוברחת: סכיניג'לוח, שפתונים, אמ' צעי'מניעה — וביקש ממני למצוא לו קונה. סחורה זו שימשה לאחר מכן חומר לכותרות הראשיות כאחת מפרשות ההברחה הגדולות ביותר בתולדות המדינה. פרשת קבקיברגר המפורסמת.

אולם לא יכולתי עדיין לדעת זאת. ידעתי רק כי בקב הציע את הסחורה קודם לכן לכוהן חיפאי, השאיר לו כמה דגמים. פקח מכס, שביקר במקרה באותה חנות, ראה את הדגמים, שאל מדוע אין עליהם תג מכס. ה' סוחר סיפר את הכל. נגיש גם לגפני, מנהל המכס בחיפה. קבק עשה את כל המאמץ צים לטשטש את העניין ולהשפיע על גפני, אך גפני העביר את העניין לידיעת המשט' רה הכלכלית.

זה גם לא היה הפנצ'ר היחידי. בשעת הובלת הסחורה מהנמל אל המחסן הסודי נפל ארגון מהמכונית ונשבר. הנהג, לו נא' מר' הארגונים מכילים חפצים משומשים, לא היה טיפש, הוא הבין שיש לו מטען של סחורה מוברחת, איים להלשין למשטרה אם לא יקבל את חלקו. הוא קיבל 5000 לירות. המחסן הועבר למקום חדש.

היה קשה מאוד למצוא קונה לכמויות

לי: "לא, לא. הוא רק המתוך!" המשטרה הביאה אותי לפני שופט בחיפה, האשימה אותי בקשירת קשר להברחה. נתתי ערבות של 2500 לירות וחזרתי לירושלים. שם התקשרה אתי המשטרה, הציעה לי "עסק". מה היה עסק זה? פשוט מאוד: אם אספר מה שידוע לי על כמה פרשות פליליות מסויימות, לא תתבע אותי המשטרה על חלקי בפרשת קבקיברגר. משה איילון, ראש הענף הכלכלי במחוז ירושלים, אמר לי בדיוק מה שהוא רוצה.

הוא עבד אותו זמן על תיק חשוב מאוד, של הברחת קלפים. למעשה, היתה החקירה כמעט מושלמת. חסרו לו רק כמה פרטים נוספים. הוא ידע כי יהודי בשם שמעון דויטש היה השליש שבידו הושלש סך 3000 לירות לטובת אדם מסויי, שהודיע כי הקלפים שייכים לו. אך דויטש, חלפן כספים ירושלמי, סירב להודות. בלי הודאתו, לא היה התיק מושלם. והקצין איילון רצה בכל מחיר להשלים את התיק. עתה חיפש דרך ללחוץ על דויטש שידבר.

אבל אני לא רציתי לסבך את דויטש. איי' לון אמר לי: "אל תדאג. אנחנו לא נסבך את דויטש. ניתן גם לו חסינות. מה שאנחנו רוצים זה רק חומר שאפשר להשתמש בו כלחץ על דויטש שיספר מה שידוע לו על פרשת הקלפים." הסכמתי, אבל בתנאי שאק' בל חסינות עבור דויטש שבה יתחייב שלא לתבוע את דויטש על החומר שאמסור נגדו. וזה הספור:

עניין של דוררים

7 פני שנה פנה אלי דויטש, סיפר שמקס קליין, בעל חנות העתיקות מריי', מסר לו שני צייצים בנקאיים על סך 3000

עזרתי לבי"ם מעשיתי

זאת שמואל קפלן

צצומת כאלה. איש לא רצה להסתכן ולק' גות סחורה מוברחת ב'50 אלף לירות. לבי' סוף מצאתי סוחר בשם לויטש שהיה מוכן לגמור את העסק. הוא עמד על המקור ו' רשלים, כשאני יושב ליד הנהג. פקיד המכס רשלים, קבענו מחיר של 42,500 לירה. מזה היה נשאר לי, כדמי תיווך, 7500 לירות.

איך נפדתי בפח

קבענו מועד להעברת הסחורה אך ברגע האחרון דחינו אותו, כי הנהג שיר' כולנו לסמוך עליו לא היה בעיר. למחרת העמסנו את הסחורה על טנדר ויצאנו ליר' רשלים, כשאני יושב ליד הנהג. פקיד המכס שהיה צריך לקבל את הכסף בהגיע הסחורה לתלאביב, נסע במונית לפני.

בזכרון תקף אותי פחד קר. לרוחב הכביש הקימה המשטרה מחסום כבד, אך לא הפריעה למכוניות לעבור. כשהגענו אנו למחסום, עצרו אותנו. הקצין גולדמן, מהמשטרה ה' כלכלית, נגיש אלי. "מה אתה עושה כאן?" שאל.

"אני סתם טרמפיסט", עניתי בקור רוח. הקצין שאל את הנהג מה עושה קפלן באוטו. הוא ענה: "לקחתי אותו ליד אגדי, הוא סתם טרמפיסט".

"ליד אגדי, מה? אתה משקר, הוא עלה למ' כונית ליד קפה האז, בהדר הכרמל", השיב גולדמן, אחר כך שלף מכיסו סידרת תצל' מים שצולמו לפני פחות משעה, שהראו אותי עולה לטנדר ליד קפה האז. ידעתי שנפלתי בפח.

הנהג נבהל. הוא רצה כנראה להציל את עצמי, סיפר לגולדמן שאין לו חלק בכל ה' עניין ושהוא רק נשכר להעביר את הס' חורה. "האיש הזה", אמר בהצבעו עלי' "הוא בעל הסחורה".

למחרת נודע לי גם שהנהג סיפר את הכל, הוביל את המשטרה למחסן הסודי, לברגר, קבק וביתו של פקיד המכס.

המשטרה מציע עסק

כאן השתמשה המשטרה בתכסיס ישן אך יעיל. "אנחנו יודעים שקפלן הוא ששיחרר את הסחורה מהנמל ועשה את כל העסק", אמרו למקיד המכס. הלה ניסה לעזור

ואמרתיו לו שיבוא למסעדה היות ובא לי רעיון בקשר לדויטש.

הרעיון היה שמכרו התלאביבי של גוטמן, בהיותו איש עסקים ידוע ובעל השפעה בין הסוחרים, יוכל, אם ירצה, להכנס לפרשה ולעזור לדויטש. אחרי בואו של גוטמן קראנו לדויטש ואמרנו לו שאם יצליח להש' פיץ על מכרו של גוטמן, יוכל זה לעזור לו רבות בצעה ממשית ואולי יכנס לעניין.

דויטש הוצג לפני מכרו של גוטמן והת' חיל לבכות לפניו ולהתחנן. הדרת'פניו, לבר' שו המסורתי, זקנו ופיאותיו עשו את הרור' שם הדרוש. דויטש הסביר שזה כל כספו ורכושו ויותר אין לו פרוטה לכלכל את ביתו ומשפחתו ושהוא נפל קרבן לרמאות. הוא ביקש את הסוחר להכנס איתו לתנותו של קליין, להשפיע עליו שיחזיר את הכסף או שלכל הפחות ילך לבוררות.

הסוחר הסכים, נגיש יחד ע' דויטש ל' חנותו של קליין. ברגע שראה אותם הסיק קליין מיד כי אלה הם הסוחרים שדויטש סיפר לו אודותם הדורשים את כספם. דויטש התחיל לדרוש שקליין יחזיר לו את כספו וצוץ עליו. קליין לא ישב בפה סגור ובחז' בוק ידיד, ניסה לגרש את דויטש עם הסור' חר, קרא לו: "חיה שחורה!"

כך מביימים משפט

אחרי ויכוח חריף הציע קליין לקרוא ל' רומק. הוא בא אחרי זמן מה, הצליח להרגיע את הרוחות. קליין הצעיר בו להיות בורר בינו ובין דויטש אך רומק סירב בטענה שלא יהיה אובייקטיבי. מאחר שאינו מאמין כי קליין מסוגל לרמות. הוא יעץ לפנות ל' רבנות, לעוררדין או לבוררים ועזב את המקום מיד. במקום זה נקבעו שני בוררים.

שני הצדדים היו שבעי רצון מפסק הבור' ררות והענין נשכח עד שהקצין איילון הח' לט שהענין הזה יכול להשמיץ את רומק ולסבך אותו עם החוק והביום נגדו התחיל.

בסיפור שסיפרתי לקצין איילון היו כל העדויות הדרושות לאיים על דויטש במש' פט: הוא קנה מטבע זה, קיים קשרים מסחריים עם אנשים ממדינה זרה. אך משום מה לא גראה לי איילון כמעטויין ביותר. רק דבר אחד זכה לתשומת לב: בסיפור שהוצג לפני מכרו של גוטמן, בהיותו איש עסקים ידוע ובעל השפעה בין הסוחרים, יוכל, אם ירצה, להכנס לפרשה ולעזור לדויטש. אחרי בואו של גוטמן קראנו לדויטש ואמרנו לו שאם יצליח להש' פיץ על מכרו של גוטמן, יוכל זה לעזור לו רבות בצעה ממשית ואולי יכנס לעניין.

חלקו של רומק בפרשה. הוא שכח את קבקי' ברגר, את דויטש, אותי, את הקלפים. רק דבר אחד עניין אותו — רומק.

ואו הבינתי מה רוצה איילון. ידעתי שמשטרת ירושלים שנאה את רומק שנאת מוות ורק חיפשה הודמנות לסדר אותו. אמרתי לאיילון: "כאן לא יצליח שום ביום. רומק נקי ולא תוכל לתלות עליו כל אשמה. קליין עצמו יספר את האמת".

איילון ענה: "אל תדאג לקליין. הוא כבר יסיר מה שנאמר לו".

שבועיים תמימים לחץ עלי איילון. לבסוף נסעתי לעוררדין שלי בתלאביב, חברי לספסל הלימודים בישיבה. הוא גם הכיר את רומק. "אין לך בריה", הוא יעץ. "תגיד מה שהם רוצים ממך. אבל דרוש מהם חסינות משפטית כעדי'המלך על חלקך בעניין קבקיברגר, בעניין הקלפים ובעניין ההברחה בבאר'שבע. כשיבאו אותך לבית המשפט, ספר את האמת ואמור שעדוין במשטרה נלקחה תחת לחץ. לא יוכלו לע' שות לך כלום".

חזרתי לאיילון והודעתי שאני מוכן לח' תוב על כל עדות שירצה. הוא אמר שאתן את העדות למחרת, בנוכחות שני קצינים נוספים, שמונו במיוחד עליי לוי אברהמי, מפקד מחוז ירושלים לספל בפרשת רומק. הוא אמר לי גם מי הם הקצינים: הקצין אלוף, כיום שופט שלום בירושלים והקצין פרגו, קת"ם מחוז ירושלים. הבינתי שהחליטו לק' בור את רומק.

אחר הצהריים מסר לי איילון את העדות שעלי היה להשמיץ למחרת, לפני הקצינים. "תלמד את זה טוב ומחר השתדל לדבר יפה... אל תגמגם". לקחתי את העדות ליד נון ולמחרת חזרתי עליה כמו בובה. איילון כתב את העדות ואני חתמתי עליה. היא תיארה כיצד היה רומק מעורב בטרונקציה של הציקים וכיצד הביא אנשים להכות את מקס קליין בחנותו, כאשר זה לא רצה להחזיר את הכסף — כל זה כדי לקבל דמי תיווך של 500 לירות.

סיפורתי את האמת

כשיקבלתי את החסינות ואת הכסף של ה' ערבות, החלטתי כי הגיע הזמן לתקן את העול שנעשה לרומק ולאחרים. כתבתי הצהרה בשבועה בה סיפרתי את כל האמת, כולל הביום של המשטרה, ושלחתי העתקים לשר'המשפטים, ליועץ המשפטי, לוועדת החוק ומשפט של הכנסת, לעורכי'הדין של רומק וגם לרומק עצמו. אחר כך התכוננתי לביקור המשטרה.

רומק, כמובן, לא שתק. הוא פנה ליועץ המשפטי ולשר'המשטרה, תבע כי הקצינים שביימו את הפרשה יועמדו לדין. הוא לא קיבל תשובה עד היום.

כל הארץ חזית ... משברים בלתי פוסקים בממשלה ... התחזקות מפלגות הקצוות על חשבון המרכז ... הפגה מתמדת במתיחות העולמית ... אינפלציה בארץ ... שפע בקולנוע ... דלות באמנות המקורית.

הפעם קומדיה, כמו כטוב בעיניכם. כי אם הסרגיה ריצרד העלישי.

גם השנה לא תקום אופרה ישראלית. לכל היותר יתארגנו כמה זמרים להצגת אופרה אחת, שלא יהיה לה המשך.

היבוא האמנותי יקטן השנה בהרבה, אין סיכוי להופעת להקה כמו זאת שהציגה את פורגי וס ואף לא לאישי ביור ברמחה של ג'וזפין בייקר. לעומת זאת יגדל מספר זמרי הקפה שיובאו מארצות חוץ לישראל.

התזמורת הפילהרמונית הישראלית תעורר השנה פחות התלהבות בקהל חובבי המוזיקה. פירסום תוכניתה, שהבטיחה רק שתיים-שלוש נקודות-שיא, גרם יחד עם העלאת המחירים לכך שלא כל כרטיסי המינוי נמכרו השנה ואפשר יהיה להשיג כרטיסים בודדים לקונצרטים ללא קושי. ריצה בהולה אחרי כרטיסים תעורר רק הופעתו של יהודי מנוחין.

מלכך הסרט "באין מולדת" שיתיה בלי ספק ההצלחה הקולנועית הגדולה ביותר בישראל בשנה הבאה, יזכו בהצלחה מיוחדת גם: כוכב נולד, סרטו הראשון של ג'ודי גרלנד אחרי שעברה במשך שנים סיפור פסיכיאטרי; וזמנים מודרניים, העתקה חדשה של הסרט הצ'פליני משנות השלושים; זעקת הקרב, עלפי ספרו של ליואן ירושלמי (יוריס); מארטי, בעל הפרס הראשון של פסטיבל קאן המתאר את חייהם של אנשים פשוטים באמריקה; נצרת הכפר, סרטם של בינג קרוסבי וגרייס קלי זוכה פרס האוסקר; לא כור, סרט מחיי רופאים וחולים שהצליח הן כספר והן כסרט בכל רחבי העולם; לחם, אהבה וקנאה, השני בסידרתה של ג'ינה לולוברגידה ויטוריו דה סיקה; קרמל עדן, סיפור קורות משפחה אמריקאית.

סרטים אחרים, שיעליחו גם הם במידה גדולה מן הממוצע: שבע כלות לשבעה אחים, סרט זמר ומחול; הגירו של שבע שנים, הקומדיה המצליחה הראשונה של מרילין מונרו; האדום והשחור, סרט צרפתי בהשתתפות דניאלה דרייה וג'רארד פיליפ; התנקות, בבימוי והשתתפותו של הזוג

קסטנר

שיא חדש למאבק

פראר; סנדל הזוכית, סידרלה בנוסח מודרני, עם לסלי (לילי) קארון; ויליס, קורותיו של גיבור האודיסאה, בהשתתפות סילבאנה מאנגאנו וקירק דונגלס.

המאורע הספורטיבי המסעיר ביותר של השנה יהיה המפגש הכפול בין נבחרת הכדורגל של ישראל לנבחרת ברית המועצות במוסקבה (במאי) ובאיצטדיון רמת גן (ביולי), במסגרת התחרויות המוקדמות לקראת האולימפיאדה של 1956. שאר חיי הספורט בישראל יתרכזו גם הם, במאבק, בהכנות לשיגור משלחת לאולימפיאדה, שתיערך בי דצמבר 1956 במלבורן.

כוכבת ישראל תעמוד כסימן אינפלציה מוזרשת, עם עלייתם המתמדת של העוזרים והמשכורות. מצב זה שוב יעזור למתימספר לצבור רווחים ויעלה את רמת החייה של השכבה העליונה ביותר, אך יפגע בשכבה הבינונית והנמוכה, וביחוד בפקידים.

העידה מוצפן אפריקה תעמוד במרכז התיים הציוניים של השנה. מנהיגים ישראליים ויהודיים לא יראו בעין רעה התפתחות זו, שתיתן המרצה חדשה למגביות הציוניות, שהמתח שלהן נחלש לאחרונה. התוצאה תביא תועלת לא רק לעולים עצמם, שכמה ובבות מהם יגיעו לישראל, אלא לכל המשק הישראלי התלוי במגביות, וביחוד לסקטור הקרוב לממשלה.

המאורע הבינלאומי של השנה: ההכנות לבחירת הנשיא בארצות-הברית. המועמד הרפובליקאי יהיה, כנראה, דווייט אייזנהואר, שבחירתו תהיה ודאית לחלוטין. עובדה זו תמנע במידה רבה בעד התנועה הציונית לנצל, כדרכה, את הקוניונקטורה של ימי הבחירות, כדי להשיג עמדה חיובית יותר של הממשלה האמריקאית כלפי ישראל. דאלס לא יעמוד הפעם תחת לחץ חזק, והוא יסתפק בפיתוח תכנית השלום שאין לה שום סיכוי להתגשם.

סיסמת תשט"ז: שלום בעולם. לא יהיו שום התפתחויות דרמטיות בכיוון זה, אולם הקרב יוסיף להפשיר בשטחים רבים.

ביסודו של מצב זה יהיה המערך האיסטראטגי החדש בעולם: גם המטה הסובייטי וגם המטה האמריקאי יקחו בחשבון כי במקרה ותפרוץ אי-פעם מלחמת-עולם הוי תלכש צורה של התנגשות אווירית ישירה, כששני הצדדים יובילו את פצצות-הימן מעל לקיטב הצפוני. העסקנות: צימצום ניכר של חילות היבשה והים, ירידת ערכם של הברסיים האמריקאיים באירופה, במרחב ובמרחב-אסיה, ריכוז תקציבי הבטחון במעבדות האטום ובחילות-האוויר. שילדים אלה יפעלו מאחורי הקלעים, יתנו תוקף כפול למיבצעי השלום, הסנת הצבאות והגברת התחרות הפסיכולוגית לריכש לבבית העמים.

התחום בין ישראל וברית-המועצות תצטמצם במידה ניכרת. כחלק מן ההפגה הכללית של המתיחות בעולם, קשר אישי הרבה יותר הדוק, באמצעות תיירים, משלחות ועולים מעטים, ישמים את הבסיס מחמת להסתה ההדדית, ישכנע את דעת הקהל בישראל כי אין ביהדות ברית-המועצות דרישה רחבה לעליה לישראל. מרדכי אורן יחזור ארצה.

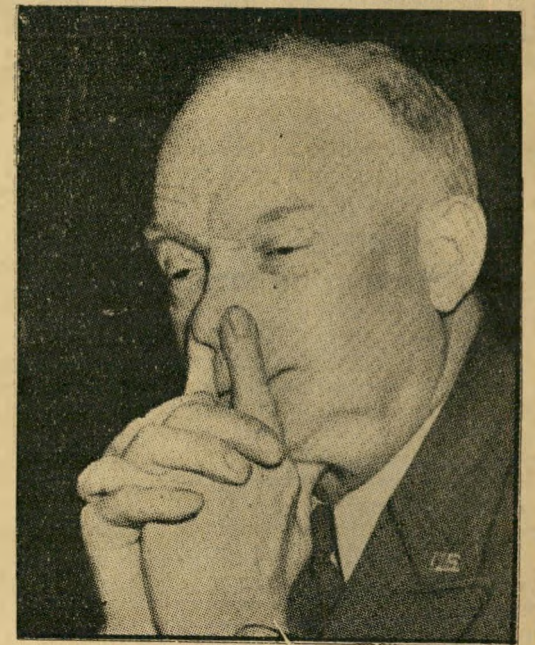
העולם הערבי יתחזק השנה עם התקדמות המכוערת של שתי מדינות ערביות נוספות, מארוקו וסודאן, לקראת עצמאותן, והחזרת המאבק באג'יריה למען אותה מטרה. התפתחות זו תעביר במידה מסוימת את נקודת-הכובד של המרחב מערבה, תחליש במקצת את ריכוז כל הסטימנטים הערביים בענייני ארץ-ישראל. לעומת התחזקות זו, יצמצמו שני הגורמים את הכוח הערבי: (א) הפגת המתיחות בעולם וירידת ערכם של הבסיסים האמריקאיים במרחב, יורידו את מחיר המניות הערביות בבורסות העולמיות, (ב) עם עליית הכוח האטומי כדלק בתחנות-החשמל יאבד הנפס הערבי בהדרגה את חשיבותו המכרעת בחשבון המצביאים.

מהשוואה לשנה שעברה, תהיה שנה זו שנה דלה יותר בתיאטרון העברי. אם לא יחל שינוי יסודי בתוכניות הרפרטואר של הבימה ואהל — תהיה זאת שנת הקאמרי. בתוכניות הבימה ואהל יש מספר ניכר של מחזות יהודיים-גלובליים, בין השאר: שני מחזות של זלמן שניאור (פנוריי הגיבור בהבימה, גריצק באהל). מחזה בהבימה שיעורר עניין מיוחד הוא יצירתו של מוריס פולטיס חבר קיבוץ אפקים, כעיינה, אך סיכויי הצלחתו עומם לופים בערפל. בהשתמשו באגדה העתיקה של פיגמליון, מתאר פולטיס, פסל-חבר-קיבוץ המקים לתחייה פסל של נערה צעירה.

יבאמרי תהיה ההצלחה הגדולה של השנה הצגת מלחמת בני אור של משה שמיר. סיכויים להצלחה יותר מהממוצע יש גם לשש כנפיים לאחר, מאזזה (הראשון) של חנוך ברטוב על חיי מעברה בין המזוזות המתורגמים יבלוט: הסירה של פרנץ קפקא, האדור מאת יוליאן טובים לפי סיפוריו של גוגול, בילי באד מאת הרמן מלוויל, כוכב הקש האיטלקי מאת לביש. עדיין לא ברור אם הקאמרי יציג השנה מחזה שקספירי נוסף. במקרה שיוחלט בחיוב, לא תהיה זו

כל הארץ תהפוך חזית בפרוץ מדי פעם מערכות של מלחמה-זעירה, בלי הודעה מוקדמת וללא הניין פוליטי עמוק. מערכות אלה יתנהלו עמוק בשטחי ישראל והארצות השכנות, עלולות להסעיר גם את מפרץ אילת. הפעם לא יפול העול על בני המשקים הקרובים ביותר לגבול, אלא יופרע גם המחלד התקין של חייו ועבודתו של כל אזרח. נקודת-המוקד המסכנת ביהת תישאר: עזה.

ככל זאת אל תצפה לסיכוב שני, לא מצד ישראל ולא מצד מדינות ערב. הגורמים המונעים יישארו, כמי

אייזנהואר

תקופה שניה לנשיא

בתשט"ז: חולשת הערבים מצד אחד, הלחץ האמריקאי מצד שני. לחץ אמריקאי זה יישאר די חזק אפילו בימי מערכת הבחירות באמריקה, בסוף השנה.

משבר ירדוף משבר כממשרת ישראל. שום קואליציה לא תהיה יציבה, ומדי פעם תחליף מפא"י שותף אחד בשני; תנצל את השמאל, הדתיים והימין איש נגד רעהו. המסדה העיקרית: להוכיח לציבור הרחב, כי המדינה מדורדה במדרון באין רוב יציב למפא"י, וכי יש צורך בשינוי שיטת הבחירות כדי ליצור רוב יציב זה.

חשבון זה עתיד לגרום לתוצאה הפוכה: שורה המשברים עשויה לחזק את שתי מפלגות-הקצוות, חרוף ומק"י, וביחוד את חרות.

אל תקבל גם את כוונתו של דויד בן-גוריון כראש-הממשלה כתופעת קבע שאינה ניתנת לשינוי. במישחק המשברים עלול להיווצר מצב בו שוב לא תהיה לבי. ג'י, ברירה, למרות רצונו העז, אלא להתפטר מראשות הממשלה.

ייתכן כי עוד השנה תתפור הכנסת השלישית וייערכו בחירות לכנסת רביעית. במקרה זה תבוא מפא"י אל הבחור ותסען בהרכב הכנסת הנוכחית אי אפשר לנהל את ענייני המדינה. במקרה זה ייערכו הבחירות תוך זמן קצר, מתוך הנחה שמפא"י היא המפלגה היחידה הניסוגלת לגייס תוך שבועות מעטים את האמצעים הדרושים לשם הסתערות מכרעת על דעת-הקהל.

בבחירות כאלה יסבלו במיוחד המפלגות שהוציאו סכומים גדולים מכפי יכולתם במערכה האחרונה, כמו הציונים הכלליים (4 מיליון, מהם נותר מיליון אחד כחובות) ואחדות-העבודה לעומת זאת ייהנו במצב כזה, נוסף על מפא"י, המפלגות שאינן בונות על תקציבים גדולים, כגון חרות, ומק"י, שהוציאו בפעם האחרונה יחד פחות ממפלגה קטנה כמו הפרוגרסיבים.

המאורע הפנימי הגדול יהיה גם השנה: משפט קסטנר. בניגוד לסיכוב הראשון, בו בלטה התביעה בחולשתה, ירכזו הפעם מיטב התותחים נגד שמואל תמיר. אישים בינלאומיים יקחו חלק במאבק, בו יצאו מן השק סודות מרעשים מן העבר.

העם

נער מונוש

בשבוע התג היה סמל-העם החדש נער תל-אביבי מנומס, בן 13. אמנון אינולבוק, בנה של משפחת יורדים, הוכיח כי הקשר בין אדם וארצו אינו רופף כל כך, סיפק לאזרחי ישראל השבוע ידיעה מחממת-לב בות.

כחניך בית-ספר גאולה התל-אביבי, לא יכול היה אמנון להסתגל לחייו החדשים כי גיווי-דק, חבריו החדשים בבית-הספר חזו מוד תורה למדו את שעוריהם באידיש, שור חחו ביניהם אנגלית. שתי השפות היו זרות לאמנון. הוא סיפר על געגועיו להוריו. אך הם, ששמו תקחתם בעולם החדש, הרגיעו אותו: "זה יעבור, תתרגל", אמרו לו.

אמנון לא התרגל. הוא המשיך להתגעגע לחובות תל-אביב, לשפה העברית ולחבריו במחנה גאולה. "גיווי-דק פשוט החניקה אתי", סיפר השבוע. "הכל היה זר: ה' אטיס, הטפה, הראש, הביינים הענקיים. רציתי לחזור הביתה."

הזוטה נסיונות. החלטתו העלתה אהר על סיפון א/ק ירושלים, אוניית ה' נוסעים הישראלית שביקרה בגיווי-דק. לפני עלותו צלצל הביתה, הודיע לאביו כי הח' לית לחזור ארצה. "לא רציתי שידאגו לי. סוף סוף הורי הם."

אביו הופיע בנמל, החזירו בכיח לדירתו בברוקלין.

אמנון חיכה שלושה חודשים, ניסה לב' רוח שנית כאשר ביקרה ירושלים שוב. ב' גיווי-דק, הפעם לא צלצל להוריו. אולם אחיו, שייקה בן השבע, הלשין עליו. "רבתי אתי בכורך והוא החליט להתנקם בי", סי' פר אמנון.

השבוע עלה אמנון בשלישית על סיפון ירושלים. שני כשלונוותיו הראשונים רק הג' ביורו בו את החלטתו. הפעם — הצליח. הוא לן על רצפת תא' של משפחה ישראלית

יורד-חזור אמנון
שם לא הרגשתי טוב!

שחזרה ארצה, אכל בחדר האוכל של המח' לקה הרביעית מבלי לעבור את סקרנות ה' מלצרים ולבסוף, ערב ראש-השנה, הגיע לנמל חיפה. לעתונאים שהתפעלו ממעשהו המרומם השיב: "אני מבקש מכם — אל תקראו לזה ציונות. לא עשיתי את זה בגלל כל מיני מינוחים גדולים. פשוט רציתי לח' זור הביתה. אחרי הכל ישראל היא ביתי — לא כן?"

היתה זו התחלה מעוררת של שנת חשט'.

הגבול

דברים בעלמא

בחצות עורר רעש קל את קחלה סופר. היא קמה ממיטתה. החלין היה פתוח. היה נדמה לקחלה סופר, תושבת מושב-העולים עלמא, שהיא סגרה את החלון בערב. ב' תנועה עייפה סגרה אותו, חזרה לישון. האשה השחומה לא ידעה כמה קרובה היתה למחת. כי במרחק כמה צעדים ממנה

מופצצת סופר, בעדה זכתה

"מעלש, העיקר הבריות!"

רעב לסם, עד שסרסורי הסם יבואו ביניהם ליד פשרה, יגבירו את לחץ המסחטה ה' גדולה.

משפט

"תפסו את הרוצח!"

מדינת ישראל, הממשלה הזמנית. משרד-החוץ, לשכת שרי-החוץ. 2 בספטמבר, 1948. מס' ח/ב/1209/5. לכבוד מר דוד הכהן, סולל-בונה, חיפה. דוד היקר.

מר אברהם ואסרמן מיועצני הטוב ועוזרני הנאמן מלאטרון, אינו זקוק להמלצה בפניך. צר היה לי מאד לשמוע, כי לאחר צאתו מן המעצר הממושך, לא הצליח להסתדר ב' עבודה קבועה.

הגני בא לבקשך לתת דעתך על מצבו ול- הביאו ליד סידור של קבע אם בסולל-בונה, או בעיריה או באיזה מוסד.

מצוה היא ואל תחמיצנה. שלך, מ. שרתוק.

האיש שקיבל מכתב זה מידי מי שהנהג' כיום (עדיין) ראש ממשלת ישראל, עמד ה' שבוע בבית-משפט השלום בחיפה, נאשם עלידי דרייפוס החיפאי, מרדכי שטטנר (העו' לט הזה 930) בגניבות-ענק. נראה כי ההמ' לצות הועילו בשעתו, כי אברהם ואסרמן הפך סגן-מנהל המכס בקורדאני, עוד עלה מאז בדרגה. אולם ואסרמן, כפוי הטובה, שכח את ממלציו. כשנשאל במפורש, נזכר רק בהמלצה של דוד הכהן, שכח בכלל את המ' לצת שרת — עד שהמכתב הונח לפניו ושוב לא היה טעם להכחיש.

היה ברור כי ואסרמן אוהב הכחשות. בע' דותו הכחיש בתוקף כי המשטרה צילמה אותו שעה שנחפס, לפי טענת המשטרה, בגניבת הוטיילר ועמודי-ברזל ממחנה צבאי (אך זוכה מחוסר הוכחות מספיקות). היא השתר' מם מאד כשהגוש התצלום בבית-המשפט. (ראה תמונה), נאלץ להודות שאמנם הוא המ' צולם בו.

אין פנאי. הוא לא היה העד המזור ה' חיד במשפט המזור, הנמשך זה למעלה מ' שנה ואינו מתקרב לסופו. במקום להכחיש את האשמותיו של שטטנר, האיש שהגיש את המשפט הפילי בקשר לגניבות המכס, הס' תמקה הסניגוריה בהשמצות על שטטנר עצמו.

כך עשה נחום גוטמן הצעיר, המחזיר וה' בלונדי, גם הוא פקיד מכס גבוה בחושים-טאן, שנאשם כמסייע לצבי שטק ולואסרמן בגניבת 20 אלף קופסאות, אם כי לפי שטטנר יש לזקוף על חשבונו גם גניבה פרטית קטנה של 360 קופסאות רולמופס (מין דג מלוח מגולגל), 2 קרטונים של קופסאות בשר ו' 12 בקבוקי סירופ. התרעם גוטמן: עדויות הפועלים, שהעמיסו את הקופסאות, הן שקר בלבד. מדוע? כולם הוסתו נגדו. ולבסוף ה' גיע לשיא עדותו: המאשים, שטטנר, רצח את אשתו (שמתה ב' 1929 בתאונה, בה הת' הפכה פתילית).

אך גוטמן הועמד בצל כשהופיעה אתל שפיגל. שני עדים טענו במשפט שהיא היתה אהובתו של לאון האבס, מפקד-המשטרה ה' הודי במחנה-היריון נאצי ברומניה. האבס

שלושה השותפים, מפא"י, אחדות-העבודה ומפ"ם מצאו כי הפער בין דרישיותיהם לפעו' ימים מעטים הושג הסכם על תכנית הממשלה.

ממשלה כזאת, בעלת 59 חברים יהודיים בכנסת בתוספת חמשת הקהילתינים הער' ביים של מפא"י, יכולה להבטיח רוב. ה' דתיים והפרוגרסיבים פולו לעבר הכסאות ליד השולחן החדש, אולם קשה היה להם להחליט להצטרף לממשלה שמאלית, בה תה' יה השפעתם קטנה עד אפסית. החבר החדש של המפלגה הפרוגרסיבית, גרשים שוקן, הפך את עתונו לשוט כדי לקומם את דעת' הקהל נגד כל חלום של מנהיגי מפלגתו להצטרף.

כמעט איש לא האמין כי ממשלה כזאת תחזיק מעמד זמן רב. הניגודים הפנימיים היסודיים חזקים מדי מכדי שאפשר היה ל' התעלם מהם לזמן רב. אולם כל צד יכול להרחיח מן הנסיון.

בידור

המסחטה הגדולה

במוצאי ראש השנה צבאו המינים על קופות בית ציוני אמריקה, בו הוצגה תכנית להקת הנח"ל הצבאית. ההמונים לא נמשכו אל ההצגה. הם נדחפו אליה בגלל סיבה אחרת לחלוטין: בתייהקולנוע בתל אביב הושבתו, רכבות אורחים נשארו ללא מזונם הרוחני העיקרי.

אין בעולם מדינה בה מרבית לבקר בקול-גוע כבישראל. עובדה זו מנוצלת על ידי גורמים שונים:

● בעלי בתייהקולנוע — הנותנים שרות רע לקהל.

● מפציצי הסרטים — המגישים סרט אחד בתכנית, במקום השניים המוגשים ב' ארצות רבות (או סרט וסרטונים אחדים, כמו בארצות אחרות).

● הסדרנים והעובדים האחרים — הרואים ב'קנאה את רוחי בעלייהקולנוע, דורשים שכר כופור, הפכו לעובדים המפונקים ביותר בארץ.

● הממשלה והמועצות המקומיות — השואבות מן הקהל מסים מסמרי-שער ש' אין דומה להם בשום ארץ אחרת.

יחס גרוע ביותר. עד עתה היתה המסחטה המרובעת הזאת פועלת בהארמיניה מלאה פחות או יותר, מיצצת מן הציבור את כספו בלי נקיפת מצפון. מחירי הכניסה האמירו בהדרגה, בעוד שהכרטיסים הטובים וההולים היו נעלמים תמיד מן הקופה, מ' פעים בדרכי פלא בשוק השחור. היחס אל הלקוח בקולנוע בארץ היה תמיד גרוע ביותר.

השבוע גע אחד מגלגלי המסחטה אחר-רנית: איגוד עובדי הקולנוע דרש לפתע תוספת שכר ריטוראקטיבית. בעלייהקולנוע התנגדו, השביתו את האולמות.

השובתים לא היו אלה שצריכים היו לש' בות. הקרבן האמתי: הצבור — מלא את פיו גזוז. הוא, שמכבר צריך היה להשתוק את בתייהקולנוע עד שיתייחסו אליו כאל בני אדם, המתין מן הצד כמו מורפוניסט

עד אפיו ועל המותו

בעכו, התרגו יעקוב פלדמן על חמותו, שהתנגדה ליהסיו עם חברת אשתו, נטל אגף טל, זרק אותו לעבר חמותו, נפצע באפו מרסיסי הכלי שהחטיא את המטרה.

★ ★ ★

נפט נפט בששון

בסאטון, בריטניה, ערכה המועצה המקומית נשף עממי גדול לכבוד מציאת נפט בקרבת העיירה, ביטלה אותו ברגע האחרון ממש,

מוכת גורל אל-פוסו
לא במסגד, לא בתל-אביב

כשהתברר שהנפט נשף לאדמה מצינור שבור שהוביל לאחד מבתי הויקוק בעיר סמוכה.

★ ★ ★

גנבנו, פשענו...

בתל-אביב, ניצלו הגנבים את השעה בה יצאו רבים מן התושבים לקיים את מצוות "תשלך" על שפתיהם במוצאי ראש-השנה, ערכו חמש התפרצויות-שוד לדירות.

★ ★ ★

טוב למות בעד ארצנו

בהרצליה, קיבל חייל צה"ל בתוך חבילת-השי של הוועד למען ההייל מכתב מילדה תל-אביבית שכתבה לו: "שתהיה חייל גיי בור ותמות למען המולדת".

★ ★ ★

הזמן עשה את שלו

בתל-אביב, נשפט גנב על גניבת שווייץ של גברת בשפת-הים, טען להגנתו: "אני סר בל מכיב-הקיסה, והרופא ציווה עלי לקחת כל שלוש שעות תרופה. האם יכול אני לנחש מה השעה?"

★ ★ ★

אזנה חיל הרגניים

בבאנוס-אייירס, ארגנטינה, זכה קארלוס סנדרני בתואר אלוף הריקוד, לאחר שרקן 106 שעות רצופות עם שלוש בנות-זוג ש' התחלפו לסירוגין.

★ ★ ★

נסיך החלומות

בטוקיו, יפאן, לאחר שמשרד-החינוך ערך בין תלמידי בתי-הספר העממיים משאל בדבר המקצוע שהיו רוצים לעסוק בו לכש' יגדלו, נתקבלה תשובתו של תלמיד כיתה ד' שהודיע כי הוא בוחר במקצוע: קיסר יפאן.

★ ★ ★

אינפנטיליות ריאליסטית

בעין-חרוד, לאחר ביקור בתערוכה של ציור מודרני שנערכה במשכן לאמנות, הש' מיע אחד מילדי הגן ביקורת קצרה ותמציתית: "זה כמו הציורים של יובל ואסתר".

בצע את זממם. חלפו החזיק בכוח בעוד נסים אונס את בעלת-המקצוע בת 60.

אסתר נחלצה וקמה, דחפה בכוח את מאה' ביה וברחה בשמלתה המשוטעת לצריף שכנה. השנים לא אמרו נואש, רדפו אחריה. שמואל סגל, השכן הטוב, רצה להגן על כבודה של שכנתו, נאלץ לנטוש את המערכה לאחר שנחכד בפנס בפרצופו. אסתר הלא' כל-כך-צעירה נאנסה שנית.

יחד עם השנים, נעלמו מצריף השכן עם תום המבצע גם שתי לירות ושמונים גרוש, שהיו מונחים על השולחן.

אפילו אצל בת 60. בבית-המשפט טען נסים להצדקתו: "היא רצתה לידה, לי היו רק 36 גרוש והייתי שתוי". אולם טענתו לא הועילה. העופט טען אחרת: "השנים ביצעו

מבעייה חדשה ובלתי-ידיעה". הנסיון הוכיח שתל-אביב, במקום שאמרו לעשותה עיר קטנה ונוחה לעבודה, נעשתה לעיר הומיה. כל החיים שלנו יוצאים אל הרחוב, הרחוב נכ' נס אל הבית, אין מקום לעצם, למשחקים, ואיראפשר לעבור ברחוב". ההצעה: לבנות חמשה-עשר רחובות רחבים וגדולים שבהם תתרכז כל התנועה. ובין הרחובות הראשיים האלה לסלול רק רחובות צרים. את השטח שייחשך ביקש דיונגוף להקדיש לגנים ו"רחובות מישחק וששועים" לילדים. "אנו רוצים לגדל דור צעיר שיהיה בריא ושלם ברוחו ולא גלותי, תשוש-כוח ומוטו-דום".

אולם שום חלום מחלומותיו לא ספג מכה כה מוחצת כחלומי האחרון: יש "להתנגד בהחלט לכל שיטה של רחובות גדולים ולבי תים משותפים. כל בית צריך להכיל שתי דירות, אבל כל 50 בית יכולים לנטוע גן משותף לתועלתם".

דרכי חיים

חדיגיה האומללה

חדיגיה גנוס אל-סוסי היתה תמיד אימללה. בגיל 12 נשלחה מעיר מולדתה לטקיה שב-סוריה, להינשא לעבד אל-סלאם ערפאת, פר על נחושת בעיגמי, יפו. בעלה הביא אותה אליו כי לפי החוק התורכי של אז, היה איש שנשא אשה זרה פטור משרות צבאי.

חמש שנים לאחר מכן כבשו האנגלים את יפו. עבד אל-סלאם שוב לא היה זקוק לתעור דת-שיחור מהצבא התורכי. הוא גירש את חדיגיה, לאחר שילדה לו ארבעה ילדים.

מה עושים במסגד? המשבר הגדול השני בחייה של חדיגיה בא עם כיבושה מח' דש של יפו. ב-1948 ברח עבד אל-סלאם ל-נבלוס, עיר מולדתו, לקח עמו את שני הבנים שחיו עד אז עם אדם ומדינסוה. בגל הגואה של הברית, נשארה חדיגיה בחדרה הקטן ב-מנשייה.

גורלה דמה לגורל ערבים רבים: היא נוש' לה ממקום מגוריה. חדיגיה, עתה בת 55, הת' דפקה על דלתות, פנתה לוועד העדה המוס' למית ביפו שימצא לה מחסה. הקאד' ריחם עליה, הקצה לה חדרון בבנין המסגד המק' מי. את שעות היום בילתה בעיקר בתל-אביב, כעוזרת בית.

כעבור זמן קצר נדרשה לפנות את החד' רון. "ריננו אחרי שאני מרגלת בשביל ה' הודים", הסבירה. "אבל האמת היא שאב רצו שאני אראה כיצד הם משתמשים במסגד כמכרז נגד ישראל. הם הציעו להעביר אותי בחשאי אל מעבר לגבולות, אבל סרבתי. אני כבר זקנה מכדי לעבור ממקום למקום".

אין זה סבלנות. חדיגיה לנה שבועות ארוכים תחת ניפת השמים. בני עירה הער' ביים הפנו אותה לידידיה היהודיות; אלה הביעו את אהדתן, הצטערו על כי טרם הגיע הזמן בו תוכל ערביה לגור בתל-אביב. "מי יודע?" אמרה לה אחת מהן, "אולי בעוד 15-20 שנה".

השבוע עברה חדיגיה בין מכריה מחדש. "אם לא אמצא מקום מגורים תוך שבועיים", הודיעה, "אחפש לי מקלט בעולם הבא. אין לי סבלנות לחכות 15-20 שנה. וגם אז לא בטוח כי יתנו לי מקום להניח את ראשי".

פשעים

תשוקת נעורים

"יין, נשים ושריה" אומר הפתגם. היין כבר מילא את כרסם של נסים מכלוף (18) והלפן הסן (24) ממעברת פרדס-חנה. עתה הגיע תור הנשים. בחברת שתוי שלשי התדפקו הבהורים בערב חג המנוחות, כשהם לכו' שים מכנסי דוגרין דהוייב, על דלת צריפה של אסתר שלומביץ' בת 60.

לא במקרה פנו אל דלתה, הם ידעו היטב ע' מי יש להם עסק. גם אסתר ידעה את לקוחותיה, שניהם בריונים ידועים במעברה, ששיחקו בקלפים, שלחו יד בכל מיני עוסקים אפלים והפילו את התינים על כל התושבים. את נסים היטיבה להכיר עוד יותר. הוא נהג לבקרה מדי פעם, נהנה מגופה וסירב לשלם את התמורה. אסתר מיהרה, איפוא, להגיד את הדלת.

פעם ועוד פעם. השלישי הסתלק, אולם נסים וחלפו החליטו כי לגברים כמותם אין לסרב, פרצו את הדלת ונכנסו. כאן החל קרב פנים-אל-פנים. נסים, בסערת נפשו, חבט בפני חשוקתו, פגע בעינה והשכיבה בכוח על המיטה. חלפו עזר על ידו. תוך כדי כך הת' עופפה המנורה, התהפכה הפליליה, שחיממה אותה שעה את סעוניהתה, והצעקות החרידו את הסביבה. אולם כל אלה לא הרתיעו את השנים מל-

נידון לעשר שנות מאסר עלידי הרומנים, אתל עלתה ארצה.

עתה סיפרה אתל כי שטטנר הלשין עליה בפני הנאצים, וכי הדבר נודע לא מפי יהודי אחד, שמונה עלידי הנאצים לראש-עיירה. יהודי זה, אחד גרינברג, הואשם אמנם בהא' שמות דמות לאלה שהוטחו בפני קסטנר, גי' דון ל-25 שנות מאסר. טענה אתל שפיגל: שטטנר היה פושע מלחמה, והיא היתה תוב' עת אותו לדין לו היה לה פנאי. לא הוסברה כיצד הגיע שטטנר בכל זאת כ"פרטיון מסר" כן' למחנה-ריכוז.

מה בנוגע? גם העד שבא אחריה היה חלש-זכרון. פקידה-מכס בן יהודה, ידע כי ברור שכל דבר נרשם במכס. כשנשאל איך רישום המטען של אונייה מסיימת, א/ק נחשון, שמטענה הגיע לרבות ל"י, נסתבר כי הרישום איננו. לעומת זאת הוא ידע כי שטטנר התייחס רע לפועלים, אך כשהוזכר לו כי הפועלים טענו את ההיפך, הודיע שאינו יכול לענות על שאלה זו.

כך נמשך המיסדר המפליא, כשאשמות של רצח, הלשנה וחבלה מנסרות באולם בית' הדיון. מה שלא היה ברור: מה כל זה נוגע להאשמה הפשוטה כי גדוליה-מכס של חר' סייסטאן גנבו את סחורות המכס.

תל-אביב

רק בלי בתים משותפים

הפער בין חלום ומציאות הוא, כידוע, גדול מאד. כלל זה נכון אפילו לגבי תל-אביב. כך נסתבר למי שקרא, השבוע, את המזור היומי בהארץ החור, באותיות זעיר רות, על מה שכתב עתון זה לפני 30 שנה. כי בדיוק לפני 30 שנה נאם מאיר דיונגוף, ראשהעיר של העיירה תל-אביב ליד יפו, על עתיד עירו, תוך ניתוח תכניות שונות.

סבר דיונגוף, אחרי שהתפעל כראוי מן ה' עובדה כי 120 הדונם הראשונים של תל-אביב התרחבו עד כדי 5000 דונם: "חלק י' דוע בעיר תתפוס התעשייה. גם המסחר יתפוס מקום חשוב. אולם בתל-אביב יש לפתח גם את ענף התיירות. גם בתור עיר הבראה יכולה

נאשם ואסרמן כתצנים המשטרה
לא החלצה, לא תצלום

תל-אביב לתפוס מקום חשוב, כיוון שהיא נמצאת על חוף הים, אקלימה נוח ויש בה נמשך כל השנה פירות היפים לחולים".

רחובות מישחק. ראשהעיר, שלא חלם עדיין על בעיית החידקים בים, ניהש לעומת זאת התפתחות אחרת. "קודם כל יש להקל על התחבורה עם העולם הגדול, ולפיכך נת' עורר הרעיון להעביר את מרכז מסילת-הבר' זה לתל-אביב. הממשלה עשתה את לוח המר' כז בזמן (מלחמת-העולם הראשונה) לשם כור' גות אסטראטגיות. עשיתי אין כבר טעם בכל אלה. בינתיים אנו צריכים לדרוש שתינתן לנו רשות לבנות מוז' בים תל-אביב". שיער דיונגוף: תוך עשר שנים, היינו עד שנת 1935, תגיע תל-אביב עד לירקון.

• פעם הגיש תלונה רשמית לעורך הארץ על כי אחד הכתבים העז לקצר את נאומה, אסר על אותו עתונאי לחזור ולהיכנס לבית העיירה.

חיות

יש לנו תיש

"לך לכל הרוחות", צעק רפאל זונדר (53) גבר קרח בגיל העמידה, לעבר תיש שרבץ באמצע הכביש בקרית בנימין. התיש לא הלך אף לרוח אחד, התעקש, נשאר במקומו. זונדר לא אהב שחיות יצחקו ממנו. נטל וידה אבן במצחו של התיש. התיש המשיך לרבוץ תחתיו, הוכיח עקשנות רבה מהחולך על שטים. שהלך לדרכו ושכח את התיש. לא שכח את התיש יחיא זכריה, תימני שחום, צנום, בעל זקן תיש. הוא מצא את תישו רובץ באמצע הכביש הצר, וכשרצה להקימו גילה כי הוא משותק. האבן שפגעה בראש התיש שיתקה את רגליו. לא פחת מיחיא, שנאלץ לשחוט את התיש, קיפחו גם העינים של קרית-בנימין שנהנו מזיווגן אתו, הביאו צאצאים רבים לאר הקריה.

לעזים לא היתה דרך נאותה להגבה. ליחיא היתה. בבית-המשפט המחוזי בחיפה הוגשה תביעה פלילית, האשמה: פגיעה בבהמה, האשם: רפאל זונדר.

ניסוח האשמה לא מצא חן בעיני יחיא. אמר הוא: "התיש שלי היה פיקה, הוא לא היה בהמה. אבל מה לעשות — השכנתי זים אווזים את החוק!"

הארץ

הבניין המצוי' מימין הוא בניין בית' החולים אל-רחמה שחזיתו נראית הרוסה (העולם הזה 934).

דוד מ, נתניה הנעמד על קוצו של יוד' ימאים בעלי נסיון קמו מבין אנשי ה' "הגה", שהשיטו קרוב ל-160 ספינות ה' העפלה (במחנה).

היים עופר, רמת-השרון תנו ההגנה בידים נאמנותו בשתי נקודות אלה עדיין יש חילוקי' דעות בין הצדים. כן מתנגד הפועל המזרחי לסעיפו של מר בן-גוריון בדבר מעמד הרבנים.

א. אבן, תל-אביב לצוד תיקים במים עכורים?

בודד אך לא בדד ואיטליה

לפני המבול: צרפת

הסרט הטוב תשמי"ו

בן. הסרט עצוב במידה בלתי רגילה, וגיי בורו אינו נערה חטובת גוף כי אם ישיש העומד על סף הקבר, מנודה על ידי החברה. אבל לצופה אניקוהטעם היה בודד אך לא בדד עונג קולנועי נדיר: סרט שקט, איטי, אבי-זרי, אך בסופו של חשבון אופטימי ומלא תקווה.

בעייה חברתית היא המניע לשלישי מר-ביעית סרטי השנה: חופי הכרך מבוסס על שערוריה ניו-יורקית, בה היו מעורבים אישים חשובים מחוגי השלטון, שנתגלתה בה חקירה מיוחדת: קבוצת סחטנים השתלטה על הנמל, נתנה עבודה רק לאנשי שלומה, גבתה מכל פועל, "מסחר" שנכנס לכיס של מנהלי העסק הענק, אשר שלטו בנמל שלטון בלי מיצרים.

מסיים את רשימת סרטי השנה גבעה 24 אינה עונה. אין זה סרט מושלם; התסריט הוא ציוני יתר על המידה והדמויות לא כרו לן של בשר ודם. אבל הסרט זועזע, ולא בישראל בלבד. מבחינה אמנותית לא היה זה הישג בינלאומי, אבל מן הראוי כי בין הסרטים הבולטים של השנה לא יפקדו סרטו של תורולד דיקנסון.

שחקנית השנה
זשירלי בות

שחקן השנה
פרונדל

תשמי"ו היתה שנת הסרט הבינוני, לא כליכך רעה מבחינתו של חסיד הקולנוע הממוצע. הוא יכול היה לראות מספר לא מבוסס של סרטים משעשעים, מבדרים, אחר דים אפילו מעוררי מחשבה. אבל שום סרט לא זיעזע, לא עורר התרגשות של ממש. בחירת הסרטים הטובים היתה, איפוא, קשה ביותר, דרשה מחשבה רבה, שלא כבי שנים הקודמות, בהן הודקרו כמה וכמה יצירות שעליהן לא יכול היה להיות לא ויכוח, לא הרהור ולרוב גם לא ערעור. למשל: אורות הבמה, שכר האימה. ואף-על-פירכן היו סרטי השנה בעלי מעלות בולטות: לפני המבול היה, אמנם, צורך יתר על המידה, אבל נתן תמונה מזעזעת של דרך המחשבה וההתנהגות של הורר ה צעיר בצרפת הישישה, הזכיר כי בעיית ה בעיות של העולם בזמן הזה, לאחר שהעוני עומד לפני חיסול, הוא הינוך הניעה.

יותר מדי ציוני
ווד אך לא בדד
קופתית. הקהל הרחב התרחק מהסרט, ואף על פי שיש להצטער על כך, הדבר מר

הסרט הדני תשמי"ו

רסבוטין ורוסיה

עלי בבה ו-40 השודדים: צרפת

גבעה 24 אינה עונה וישראל

חופי הכרך וארצות הברית

סרט הטוב תשנ"ו

בקפדנות ומבוצע בנאמנות ויכולת נדירים. משחק הנפלא השכיח מן הצופה את העובד דה כי הסרט עצמו ריקני ורגשני, מוצר אמריקאי "אמנותי" אופייני, לפי מחזה-במה חלש.

★ ★ ★

לא גוף 5/5

בחירתה של אווה מארי סינט לשחקנית המשנה של השנה, באה הידות להור פעתה הקולנועית האחת והיחידה עד היום: בחופי הכרך. היא מגלמת דמות נערה צעירה המתאהבת במלשין (מארלון ברנדו) מאמינה בו ונוהה אחריו, ובמידה מסוימת מצליחה להתזויר למוטב. שחקנית סינט אינה יפה. אין לה גוף 5/5. אבל היא משחקת בעדינות, בטבעיות, תוך אמונה מוחלטת בדמות ש- אותה היא מעצבת, אמונה המוליכה אמונה דומה גם בלב הצופה. אין ספק שלאחר ה- הפסקה מאונס (לרגל לידה) תשוב לגלם על הכר דמויות רבות.

שחקן המשנה של השנה היה ויטוריו דה- סיקה, הוא הופיע בסידרת סרטים בתפקידים שהיו, בעצם, כמעט מרכזיים, והתואר:

שחקנית-משנה השנה
אווה מארי סינט

שחקן-משנה השנה
ויטוריו דה סיקה

דמיון חיצוני ברבד

את שחקני השנה היה בהרבה יותר קל לבחור מאשר את הסרטים. כאן היו כמה וכמה כוכבים שהתבלטו ביותר, כי שבראשם עומד פרנאנדו, שמשחקו בלכנשה חומש רגליים היה מעשה אמנות ממדרגה ראשונה ומבצע שהוא גולת הכותרת לקאר יירה ארוכה ומפוארת על הבמה והבד. פרנאנדו, לאחר עשרים שנות כוכבות, עודנו אחד השחקנים הגדולים של הקולנוע.

ששה תפקידים הוא מגלם בקומדיה ה- אחרונה שלו וכל אחד מהם הוא דמות בפני עצמה מוגדרת ומושלמת: הדמיון בין האב הרגון וחמשת בניו לבין עצמם, הוא דמיון חיצוני בלבד. האופי, סגנון הדיבור, הבגדים של כל אחד מהם, שונים בתכלית. הישג תיאטרוני מיוחד במינו.

גם בשם שחקנית השנה לא קשה היה לנקוב. שירלי בות בשווי שבא הקטנה, גיל- מה בכשרון נפלא דמות מעוררת רחמים של אשה לא צעירה, שחיה, לאחר עשרים שנות נשואים, ה- ריקים מתוכן. כל פרט ומשחק של שחקנית בות היה מחושב

טש"ו הסרט הדע תשנ"ו

אנו הנשים ואיטליה

אכן על כל מיל וישראל

לסרט, נעדרים לחלוטין, ופייר בראסר, שחקן בעל כח נדיר, מבובו לחלוטין.

ספור באמצעות תמונה

א"נ הנשים", היה הערצה קולנועית גלויה לאיגנר ברנמן, איזה מירנדה, אליה ואל, אנה מניאני. שחקניות אלו, דגור לות על הבד, נראו עלובות, משעממות וריקניות בחייהן הפרטיים, והסרט, רב הי יוצרות היה אכזבה מרה.

סרט ישראלי דחק את עצמו לרשימת הי מירע. אחד טוב ואחד רע באותה השנה — אין זה אסון. בעצם היו שנים רעים: מפ תח הזהב ואבן על כל מיל. אבל אבן על כל מיל היה הרע ברובו. רעיון טוב: תול דות מכונות אחת בימים הטורפים ההם של טרום המדינה, בובו בצורה מורה ביותר על ידי הבמאי. במידה שהיתה עלילה בי סרט, היא לא ניתנה כלל, והצופה האומלל נאלץ לשבת באולם וניחש את אשר נגול על הבד. על אריה לאקולה ללמוד כיצד מספרים סיפור (רצוי פשוט) באמצעות הת מונה.

בגדי-ים מודרניים

בין הכשרונות האמנותיים האחרים ש הוצגו על בדי הארץ אפשר למנות עוד רבים, ביניהם: מלכת שבא, סטואליטה, ספארטאקוס, נירון עריץ רומא, אני הנשים, אנו הנשים, יסורים, שהוכחו כי מרבית התפוקה האסתטית מורכבת מסרטים חסרי ערך לחלוטין, סוחטי דמעות וזולים, או סר טים היסטוריים-כביכול בהם מופיעות נשים בבגדי-ים מודרניים למדי.

בשטח הסרט הוול יש גם להוליד מה להגיד, כמובן. להבה לוחכת מנאפולי היה ראוי לתואר "סרט רע". מתקתק לא פחות היה השננו הנפלא, הנשים שבאי פחות את הסרט בכו. כשלונות אמריקאים אחרים היו: עינות רומא, מומבוי, שיר הלפיד, כוכבים מזמרים, קראו לי מאדאם.

אולם מספר הסרטים המעניינים היה גם הוא גדול: חופשתו של מר הוולו שעצם את הרבים, בידר עד למאד את המעט. הי מפיצים ניסו לתקן את המצב על ידי ש קצצו כספים, הצליחו להשחיתו כליל. יומה של בולשת, שייק, אפאשי, האנס כריס טאן אנדרסן, הריח הוא כחול היו כמה מן הסרטים ההוליוודיים הבולטים של השנה. ממוצעים, אך מבררים. ארצות אחרות סיפקו יצירות מעניינות: בערבות ברזיל והרשת ייצגו את הקולנוע הדרום ומרכז אמריקאי. צרפת שלחה עוד את לבשה חמש רגליים, הקומדיה הכי משעשעת של השנה, ובריטניה סיפקה שני סרטים מצויינים: היס האכזר וכיבוש הי אברסט. סרט ימי אמריקאי, המוד על הקי, לפי הרומאן הנודע, איכזב את כל מי שקרא את ספרו של הרמאן ווק.

גיהנום או גן עדן

ח סיד הקולנוע בישראל ראה, איפוא, סרטים משעשעים למכביר. אך הוא ראה אותם בתנאים לא אנושיים, נגד לא התקר מם. אין ארץ בעולם שבה היחס אל הלקוח הוא כה מכוער וגם כמו בישראל, ובקולנוע היחס אליו גם שבעתיים.

הוא נאלץ לעמוד שעות בתורים כדי ל גלות בסופם כי כרטיסים זולים נעלמים בי אורח מסתורי מן הקופה. הוא נדחק בכני טות אפלות (או יוצא ביציאות אפלות) אל בתיקולנוע שלא תמיד נקיים הם, נוסק לחדרי נוחות מצחינים. הוא זוכה לתכנית על שבעתיים לכל היותר, בגלל הסכם בין בעלי הקולנוע לסדרנים שהוא לרעתו הגלויה והברורה. הוא נאלץ להשלים עם שגעונותיה של צנורה טרדנית.

כל הגורמים האלה טוענים כי כחונותיהם לטובת הלקוח. גם הדרך לגיהנום רצופה כחונות טובות. אבל הצופה בישראל רחוק מלקרוא לקולנוע גיהנום. עכור זהו גן עדן, בו הוא מבלה בממוצע, יותר מכל או רח של מדינה אחרת בעולם.

* נוהג שאין לו זומה בארצות אחרות. ** בהשוואה לתכנית בת 4—5 שעות בי ארצות הברית, 4 שעות באנגליה, 3 שעות בצרפת.

שחקן-משנה אינו הולמו ביותר. אף-על-פי כן אין ספק כי לחם, אהבה ודמיון היה סר טה של גינה לולובריגידה ודהסיקה עור על ידה במשחק עדין, חיצוני ועצור חליפות ומאד מאד תרבותי-אירופי. כזה היה משחקו גם בנשים וסודותיהן ווילה בורגזה, סרטים שלא היה בהם הרבה פרט לדהסיקה.

תחרות קשה

אף על פי שבחירת פרננדל ושיירלי בות ל שחקני השנה לא היתה קשה ביותר: בי עמדם משכמם ומעלה מכל יריביהם: היו כמה וכמה מיבצעי משחק אחרים ראויים לציון מיוחד בשנת תשט"ו שבה עמד, בדרך כלל, הביצוע מעל לחומר המבוצע.

מארלון בראננו הדגים, כורכו, משחק מאופק בחופי הכר. אם לא ניתן לו התואר שחקן השנה, הרי זה משום שהגדיש את הסאה, גרם באיפיק המוגזם שלו חד-גונות שרק אישיותו הקולנועית הכבידה הצליחה להפגיה.

משחק אנגלי אופייני הראה אלק גינס בי אדם ושתי חוות, קומדיה אירונית על אודות רב-חובל שאינו רק מאמין בביגאמיה אלא גם נוהג לפיה. דני קיי היה נחמד בהאנס כריסטיאן אנדרסן, אבל התפקיד השקט והי צנוע לא הלם את כשרונו הסוער. נערי לפני המבול היו את קבוצת הצעירים הי יותר מוצלחת של השנה, אבל הצלחתם הי תה יותר קבוצתית מאשר אישית. משחקו של קלוד ריינס, כבעל שאשתו בוגדת בו, כביכול, היה מצויין, בסרט אנגלי רומנטי ושקט — אהבת אמת. הסרט לא התעלה ומשחקו של ריינס נגע רק ללב המעטים שראוהו.

גרייס קלי היתה השחקנית העולה של השנה. במוגמבו שיחקה תפקיד משנה לי אחה גארדנר, ששיחקה תפקיד משנה לי קלארק גיבל, ששיחקה תפקיד משנה לחיות הגיוגל. באליבי ומבעד לחזון היו לה תפי קידים גדולים יותר, בהם הוכיחה שהיא אשה נשית ובעלת אחזה טבעית. אבל עדיין יש לראותה בתפקיד של ממש הטעון מעברי משחק דקיקים, רגש פיזמי אמיתי. גרייס קלי עודה קריירה, מרוחקת, לא יצאה עדיין מן הכד אל העולם.

גינה לולובריגידה, למרות משחקה הי מפניע בלחם אהבה ודמיון, לא התעלתה לדרגת שחקנית גדולה ואילו גיוני הולדיי, למרות שהדגימה משחק קומי יוצא מגדר הרגיל בזה עלול לקרות לך, לא יכלה להשי תחרר מן העלילה הכבדה מדי, חורה על עצמה שוב ושוב. זר הדפנה הגיע, ללא ספק, לשחקנית מודקנת שירלי בות שגילמה בנאמנות רבה עקרת בית רשלנית, העתיקה לסרט גטול-ערך ערך מיוחד במינו.

הגיע ארצה מקובץ

ל א פחות קשה לעריכה היתה רשימת "הסרטים הרעים". הכוונה ברשימה זו אינה לסרטים רעים ממדרגה עשירית כמו מרבית סרטי המערב הפרוע הכולים או סרטי הפחדים. ברשימה זו נכללים הכשלו נות הגדולים של השנה: סרטים שקר לעלי בבה ואברעים השודדים לזאק בקר היתה גדולה. בקר הוא במאי מצויין שסרט אחר שלו, אדואר וקארלין כמעט נדחק לי רשימת המיטב השנתי. סרט אחר: קסדת הזהב נפסל על ידי הצנורה הישראלית, אך אין ספק שיכול היה לתפוס מקום בין אר בעת הראשונים אילו הותר להצגה. אבל עלי בבה, היה כשלון חרוץ, למרות התסריט מאת צ'ינארה (בודד אן לא בודד) וזאבאטיני שנתן משמעות חברתית לאגדה מתוך אלף לילה ולילה.

רספוטין הוא נושא מצויין לסרטולדות. אבל רספוטין הצרפתי, שהגיע ארצה מקובץ, היה צופי של תמונות משעממות מפולפלות בקה פורנוגרפיה. רקע האדם הפלאי שלט במשפחת הצאר, הסביבה, היחסים בין הי כוחות השולטים בארמון, התקופה — הטרור מהפכת 1917 — המעניינת ביותר, — כל הדברים, שהיו יכולים לשמש רקע מצויין

כלשונה ואני מצרי, מואילה להסכים. הריהי לפניו.
"תושב מעברה כן 17, נמר בית כפר יסודי בעיר, מציע את עצמו למכירה פומבית לצעיר רה בת 17—16 המעוניינת להתכתב עם ברגש מכוער על כל הנושאים המעניינים אותה. את האפשרות להתראות אישית אני משאיר ליוזמתה היא".

צוחק זה הצחק אחרון

"המדי צחקתי עבר אותם בחורים ובחורות המנסים לרכוש חברה וידידות באמצעות מסחר של תכונות: אני יפה ונחמדה בעלת עינים ירוקות... אוהבת ריקודים סלונים... וכו' וכו'..." אומר (936/733). הצחק עוד לא נוע על שפתיו והוא יושב וכוחב לי שהנו חייל בן עשרים, רוצה להתכתב ואף להתוודע אל נערה בת 17—18, נחמדה, עליזה, אוהבת ריקודים ומוסיקה קלה. וכמובן — לפי הי תפריט — גם רצינית. מי רוצה לצחק אתו ?

אוהבת לטיידי ? — יופי !
עוד חייל צעיר (936/734) אוהב לאהוב, לשחות, הצנות קולנוע וטוילים — היה רח צה לספר על חובביותו ביתר פירוט. לנע רה בעלת נטיות דמיות בת 17. הוא מאלה ההולכים בחלם, רוצה שתהיה בעלת, "אופי שקט אך יודעת להיות עליזה גם בזמן הי נכון". היא יכולה להיות תלמידיית או חיי פאית — אחת היא לו.

בת 20 ועצובה
נערה בת 20 (936/735) שם חמוד (נחשו) שלוש פעמים איה. אוכל לרמוז לכם שיש מנילה על שמה בתנ"ך, ואין הכוונה לאסתר) כותבת לי שעצוב לה ועל בן רוצה להתכתב עם צעיר בניל 25, משכיל, שיוכל לעניין במכתביו. פרטים נוספים על עצמה היא מוכנה למסור לזה שמכתבו ימצא חן בעיניה.

הכל או לא כלום
שני חיילים צעירים וביישנים (934/736) תוהים אם ישנו בתל-אביב שתי נערות פסי ריוטיות בנות 17—16 שלא תהססנה לעקור את ביישנותן ותהיינה מוכנות להתכתב ולבי לות יחד אתם — במידה שהזמן והמשכורת הצבאית מאפשרים זאת. הם טוענים שהם מתעניינים בכל לפי רוח הזמן ומצב הרוח.

למה: הוא ישנה, אולי, את יחסו אליך, אם תחדלי להפניו אותו במשרד באנחות, חיוכים מלאכותיים ופרחים במנירה. היכן נאותך העצמית ?

על כל הפונים אני בכל ענין שהוא, לצרף חמש מאות פרוטה בכולים.

אלה המכנות עצמן בשם "האחיות ל": מצטערות, אולם כל עוד לא תמסורנה לי כתובת קבועה לא אוכל להעביר את המכתבים. הברירה בידכן: (א) להחליט למסור את כתובתכן (ב) אם לבדות לעצ מכן שמות, לבחור בפחות אנגלי-סכסיים, ואם כבר אזי לכתבם ללא שגיאות.

כי מצוין תצא מזה (טובה)

שני רעים (936/739) עושה כעת בויהא מה לא ספר (לי), והוא כותב לי שהוא, "מת למלה מן הארץ". מישהי מוכנה לעזור לו ? הוא אומר שהינו בחור ממוצע ורוצה להתכתב על נושאים ממוצעים (זו הפעם הראשונה שאני קוראה מונה זה בקשר להתכתבות. השאר אומרים, "נושאים כלליים"). על כל הנושאים ובדומה לזה) — עם נערה מעל לגיל 18. את ההתכתבות הוא רוצה לערוך בצורת שאי לות ותשובות.

נחמדות, סטורנטיות וירושלמיות

שני רעים (936/739) בוגרי בתי-ספר נבוי הים בני 24—26, הניו לכלל מסגנה שכובזו עד כה את זמנם היקר על חברה משעממת. כדי לתקן את המעוות, יש ברצונם להת כתב, במטרה להיפגש, מאוחר יותר, עם שתי נערות חמודות, המחבבות טוילים, מיסר קה קלאסי, ודבר קלאסי לא פחות — בילוי יים. הם לא יתנו את ההינה אלה סטור דנטיות, או בעלות השכלה תיכונית וירושל מיות.

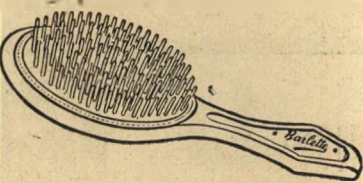
הזמנים קשים

שתי נערות בנות 22 (936/731) קובלות על צוק העתים, עד כמה קשה בימים טרופים אלה, למצוא חברה הנונה, הן רוצות להצי טרף לחברה של בחורים ובחורות בניל 24—26, "הנונים טובים ורציניים" מחפשי שיהיו אחרי תיאטרון, קולנוע, טוילים, ספרות וריקודים. (שעטנו, מה ?)

לא חשוב אבל

שתי נערות (936/732) כותב לי שאיננו מיהם השיבות מרובה למדור, אולם הוא מוכן להוואיל להודק לו. (936/732) היקר, מה היית עושה בלעדיו ? הוא ביקשני לב ע את מורתו

BARLETTE

מברשת ראש להשיג עתה בכל הפרפומריות ובתי-מרקחת

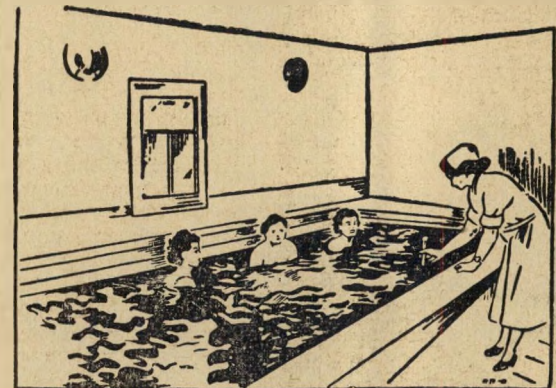
המפיץ: חיים ברוך תל-אביב, רחוב כפר גלעדי 1.

טלפון 5750

היש לך כאבים...

בגב, בברכים, בכתפיים או בפרקים ?

"רפא" — רח' שלמה המלך 103, תל-אביב, טל. 24495

בריכות מי-מרפא חבישת בויז כמו בקרלסבד וישי או טבריה

כמו כן אמבטיות ערבול (Whirlpool bath) / חדר זיעה טורקי / מחלקה מיוחדת לאיכשור ע"י התעמלות רפואית, מסג' וריהבי ליטציה. המוסד היחידי מסוג זה בארץ. מחלקה לסובלי רוימיטים המוסד פתוח עד 9 בערב

כוכב השנה

איזה חיוך של היכרות שלחה אלי? התלהב העתונאי. גינה חייכה לכל עבר. הכל עטו אליה. הכל מחאו כף, הריעו, ניכו לשוחח אתה. כל אחד זכה בתגובה. עתונאי ישראלי, שראה אותה אותו יום בפעם הראשונה בחייו, עשה נסיון, צעק באזנה בצרפתית: "גינה, מה שלומך? זוכרת אותי?" הוא זכה באותו החיוך שחילקה לכל האחרים. חשב העתונאי: "היא זוכרת את כולנו במידה שווה."

★ ★ ★

ה תינוקת שעתידה היתה להיות לסמל קולנועי מוכר לא פחות מליאן, האריה של מטרון, גולדה לפני 27 שנה בעיירה סוביאצ'ו, במרכז איטליה. ארבע בנות היו לאביה, בעל בית-חרושת קטן לרהיטים, וגינה, שנמנות ומבריקת עינים, היתה השנייה במספר. לאבא ולולובריגידה היו תכניות גדולות בשביל בנותיו: הוא היה אדם זהיר ורצה שהן תינשאנה לרופאים. התוצאה: שלוש מבנותיו נשואות לבעלי התואר דוקטור למדיצינה. לגינה לא היה הרבה כשרון משחקי ואף-על-פיכך נמשכה אל הבמה, החלה את הקאריירה שלה בהופעות (כזמרת) בפני חיילי מוסוליני. אחר, עם התמורות בחוית, ניסתה לעשות אותו דבר למען חיילי בנות-הברית. חייה של גינה בימים ההם, של שלהי מלחמת-העולם השנייה ולאחריה, לא היו קלים: ראשית, היה עליה לעמוד קשה כזמרת וכציירת (מקצועה השני באותם הימים) כדי להרוויח את לחמה ולתמוך בבית (אבא נבר בעסקי השוק השחור, חי מן היד אל הפה); שנית, נאלצה, לדבריה, לעמוד על המשמר יומם ולילה בפני זאבי הכרך שחמדו את חמודיה.

★ ★ ★

כ ה זריחה ומכועסת היתה עד כי כאשר באחד הימים ב-1947 עזר אותה ברחוב גבר בשנות העמידה ושאלה אם היא רוצה להשתתף בסרטים, השיבה: "לך לאבדון!" לאחר מכן התברר לה כי האיש אינו אלא מארי קוסטה, במאי.

גינה לולובריגידה

גינה התנצלה, קוסטה מחל, וניצבת קולנועית חדשה נוספה לרשימה הארוכה. עלייתה בדרגה היתה תחילה מהירה: גינה נתמנה מלאת מקום * לכוכבת מפורסמת. אולם האושר לא ארך. הכוכבת קינאה בגוף המחוטב וב-עינים הוהרות של גינה גרמה לפיטוריה.

למחרת פיטוריה בא הפיצוי. גינה הצטלמה בבגד ים ביקיני, שלחה את התמונה למארגני תחרות-יופי, זכתה בתואר מלכת-היופי של רומא. חלפו שנתיים.

בשנת 1949 נישאה גינה, לשמחתו הרבה של אביה, לרופא, ד"ר מילקו סקופיץ, יוגוסלאבי נאה, שהפך מאז לבנהל ענייניה ומכירה הפרטי של אשתו.

המאירע השני היה: מפיק הוליוודי האוורד יון, ראה את תמונת הביקיני שלה, הזמין את גינה לאמריקה.

בהוליווד היו הייה של גינה מרים. אף על פי שלעולם אינה חוששת מפני עבודה קשה, היה סדר-היום שנקבע לה למעמסה ניראה: היא נאלצה ללמוד אנגלית ומשחק כל היום, לרקוד עד שעה מוקדמת לפנות בוקר בורעות מעבירה. התוצאה: סיסה חזרה אל המולדת והבעל מבלי להפק אף סרט הוליוודי אחד.

★ ★ ★

כ מוח עבודה. אין לגינה לולובריגידה, למרות היותה אשה עדינה ורכה, מתחרה רצינית. היא קמה ממטתה יום יום בחמש לפנות בקר, עובדת עד שש בערב באולפן, ובליילה, לפני הרדמה, היא משננת תסריטים. אמר במאי איטלקי שביים את גינה: "נפלא לעבוד אתה. היא נשמעת לך, היא יודעת על-פה את התסריט כולו, לא רק את התמונה שנקבעה לאותו היום. היא תמיד נכונה לחזור שוב ושוב על קטע מסוים, וזאת תוך חיוך ומצב-רוח טוב."

גינה אינה מעניקה את הריצותה חינום. היא יודעת היטב מה ערכה ודורשת שכר בהתאם. לרוב, אבל לא תמיד, אין מסרבים לה לגינה. כנערה שהשיגה את אשר השיגה

* בעת ההכנות לצילומים, כיוון האורות והמצלמה. ** תפקיד שדרשה בעבורו סכום כסף גבוה ניתן ליריבתה טופיה לורן.

"לחם, אהבה ודמיון" - לעמוד על המשמר

(ראה שער) **ב ארמון הפסטיבאל** הוצג סרט. אולם כל העתונאים היו אותה שעה במקום אחר: במלון מארטינו, על טיילת קאן המפוארת, בו ערכה המשלחת האיטלקית קבלת פנים לכוכב הנבחר שלה: גינה לולובריגידה. קבלות-הפנים היו דבר של יום-יום בקאן. אנשי עתונות משועממים, צמאים לשאמר פאנתי-חינם ועייפים מרוב ראיות סרטים מדרגה רביעית וחמישית, היו באים לפגוש שחקנים ושחקניות או במאי, לשמוע מפיהם את הדברים הגדולים, התענייני יותר בכיבוד מאשר באורח הנכבד. לא כן בקבלת הפנים לגינה.

"גינה! גינה!" קרא עתונאי אנגלי ל-עברה.

גינה קצרת קומה, מלאת חזה, בחליצה ל-בנה מתיחה על גופה, חשפה לעברו טור שניים לבנות בחיוך רחב. עיניה השחורות הבריקו לעומתו.

"האלו", השיבה גינה כשחיוך על שפתיה.

אולם שיתתם לא ארכה. מעברים אחרים נשמעו קולות: "גינה! גינה!" "אני זוכר אותה מוונציה", אמר עתונאי לחברו, "כאשר היתה כוכבת לא ידועה. היא כלל לא השתנתה. ראית

"הכה בשטן" - בפני זאבי הכרך

"לחם, אהבה וקנאה" - יומם ולילה

במאמצים גדולים, הריהי חסכנית כמעט בכל דבר, פרט לאחד: תלבושתה. היא מתפארת בארון הבגדים שלה המלא והגדוש כל טוב. שנת תשט"ו היתה שנתה של גינה גם בישראל. אכן, שניים

מסרטיה הוצגו בככורה. לחם, אהבה ודמיון והמשחק הגדול. המשחק הגדול היה כשלון גדול של הקולנוע הצרפתי (ראה למעלה). ואף על פי שגינה הצליחה להראות בו יפה ומקסימה מתמיד, יצא משחק שטחי ופגום מהרגיל, בעיקר עקב התסריט הבינוני.

אולם בסרט השני: לחם, אהבה ודמיון, שחקה גינה נערת כפר עניה, ואת הכפר ה-איטלקי מכירה גינה יותר משהיא מכירה את החברה הפריסאית הגבוהה. דמות הנערה היחסנית, הצעקנית אך טובת-הלב לא במהרה תישכח, הפתיעה אפילו את מעריציה הנלהבים ביותר. גינה נשארה למרות הדיפה אחריה, למרות פרסומה, למרות ההפשות התכופות בסרטים. נערה פשוטה ושקטה, נערה חרוץ צה ועקשנית.

חסיד הסרט הממוצע מעדיף את הסידור העכשווי לפניו אין גינה לא ציירת ולא בנאית. כי אם כוכב סרט. אף על פי שאינה ברוכת כשרון משחק, איש אינו מתנגד לראות את גינה על הבד שיב ושוב ושוב.

"האשה מרומא" - שחמדו את חמוקה

בול חדש נולד

ספרד

יורשו של פרדיננד

הספרדים גרשו את היהודים וגילו את אמריקה בעת ובעונה אחת — בשנת 1492. היה קשר בין שני המאורעות: רובו של העם היהודי היה עתיד לעבור לאמריקה, ודעת הקהל היהודית שם משפיעה עתה על גובה המענקים שספרד הענייה מקבלת מידי שנה. שתי הדעות העשירה. על כן היה גם הגנרליסימו פראנציסקו פרנקו, הרוזן השמן והפיקח של ספרד, מעוניין לסלק כמה אייבנות שנוצרו לפני 463 שנה. הדרך: מתן ראיון מיוחד לאחר העתונאים הימניים והריאקציוניים ביותר של אמריקה, דויד לורנס. היה זה ראיון מיוחד מאד:

"בארצות-הברית ישנם האומרים כי בספרד ישנה אנטישמיות מסוימת. האם זה נכון?"

"אני מכחיש זאת בהחלט. ביחסיו עם גרמניה (הנאצית) כימי המלחמה, היו לנו רגעים קשים בגלל הגנתנו על היהודים. גרמנו לסנסאציה באירופה כאשר הגננו עליהם, עת היה מצבם בכל רע. אספר לך שני סיפורים אמיתיים.

במקרה אחד בא אלי גנרל ספרדי זקן, שפרש מן השרות, ואמר: "אני נשוי לגברת גרמניה שאמה יהודיה. שמעתי שהיא כלואה במחנה ריכוז גרמני. אני רוצה לבקש ממך טובה. אנא, דרוש כי תשוחרר!"

שלחתי מיד מברק לשגרירנו בברלין. אמרתי לו לפנות מיד לשרי-הפנים הגרמני ולהודיע לו שאנו מעוניינים בגברת ההיא, ושאלנו נוסים להביאה לספרד.

בפנות שגרירנו אל השר, נרעש השר

נוכח ענייננו באשה שמית. הוא עשה כל מיני צרות, באמרו שאינו יודע היכן המחנה. השגריר אמר לו היכן המחנה, והלך בעצמו אל אותו מחנה. הוא מצא שם את האשה בחוג יהודיות רגשניות ובוכיות.

מקרה בחשמלית. בפעם אחרת נסע עמי אשתו של שגריר ספרדי לגרמניה, לבקר את חולה. באחד הימים נכנסה לחשמלית וישבה, כשראתה אשה עומדת ומחזיקה ברוזנה ילד. היא קמה ונתנה לאשה לשבת. האשה ישבה ואז בא המכר ושאול את הספרדיה בנסות מדוע נתנה את מקומה לאשה יהודיה, שנשאה מגדודי כסימן בולט על כתפה. הספרדיה אמרה: "ב' עיני איני כל הבדל. היא בת-אדם, כמוני, והיא מחזיקה ילד. אני ספרדיה, ואני גורמת לה את מקומי." הגרמני התבייש לראות עמדה תקיפה כזאת.

כשפלו הגרמנים לרומניה, רצו להחרים את רכושם של היהודים הספרדיים שם ולכלאם. צירנו בבוקארשט הגן עליהם, ונתן להם מקלט, שיתחרם מן הכלא והעבירם לאלוניקי. הקונסול הספרדי בעיר שמר על רכושם. אותו דבר קרה בארצות אחרות.

ובאוריה-החסות הספרדי במארוק נהנות הקהילות היהודיות מאותן הנוכחות כמו ה' ספרדים והערבים. בענין זה מעולם לא היתה לנו שם בעיה כלשהי.

"האם ישנם אנשי-עסקים יהודיים בספרד?"

"כן, אחדים. אין שום הפליה לרעתם."

דת

בדרום ובצפון

רבים מ-10 מיליון יהודי הפזורה רואים את ביטויים הלאומי היחיד בביקור בבית הכנסת. לשם כך נחזק, כמוכן, בית-הכנסת. עובדה זאת לא נתעלמה מעולם מעיני יד-די ארצות-הברית, בוני בתי-הכנסת מובהקים, שהגיעו השנה לשיא, הקימו יותר מ-200 בתי-כנסת חדשים לניו-יורק, ניו-יורק, עד הוליווד, קליפורניה.

אולם לא היו אלה בתי-הכנסת היחידים ש' נחנכו השנה. בין השאר הוקם השנה מחודש בית-הכנסת בברצלונה, בית התפילה היהודי הראשון בספרד מאז גירוש ספרד (ראו לעיל). מיקום מעניין עוד יותר לשני בתי הכנסת החדשים סופק על ידי הצבא האמריקאי: היה זה הוא שאישר את הקמתם של שני בתי תפילה יהודיים בשנים מבססיו המרוחקים זה מזה למדי — בדרום קוריאה ובצפון גרינלנד.

* מה שלא נזכר את שלטונות ספרד, העומדים תחת השפעה מוחלטת של הכנסיה הקתולית לאסור השנה על קהילת מדרית להתכנס באולם ציבורי כלשהו לשם עריכת תפילות ראש השנה ויום-הכפורים.

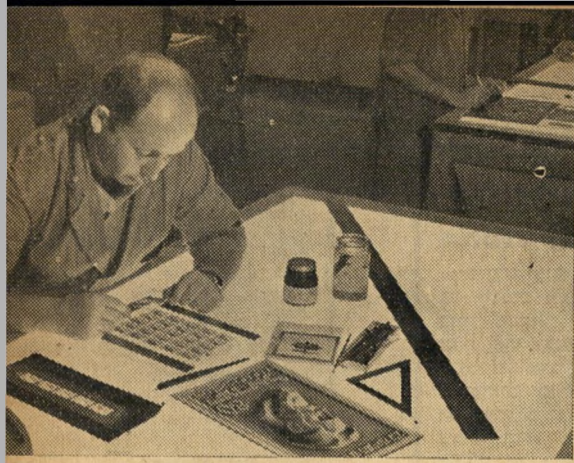
יהודה לוי שבועות ראובן

גד דן יששכר זבולון

בנימין יוסף נפתלי אשר

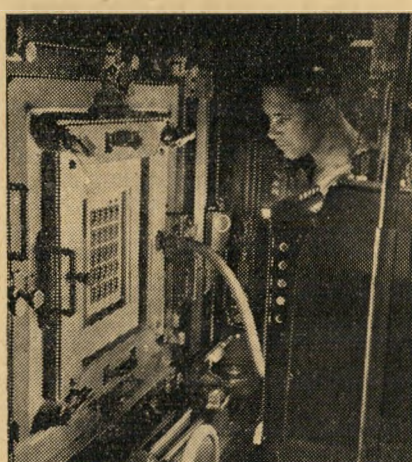

ככונה רבה ציפתה השבוע ל-40 עובדי ה-
שירות הבולאי, שהתכוננו לקראת הו-
פעתה של סדרת בולי קבע חדשים: כולי
השבטים. היו אלה הבולים החדשים (המור-
פיעים מימין, על שובליהם) שעמדו לתפוש
את מקומם של בולי המטבע, שקישטו את
המכתבים משך שבע השנים האחרונות.

הוצאת סדרות בולי קבע (המתחלפות, כ-
מקובל ברוב הארצות, אחת לחמש, שש
שנים) אינה עיסוקו היחיד של השירות ה-
בולאי. מדי שנה מוציא הוא מספר בולי
זכרון יפים במיוחד (ככול הרמב"ם, ביל
הצנחנים, בולי עליית הנוער ובולי מועדים
לשמחה תשט"ז), תאחדת כל אספן.

השלב השני. השלב הבא הוא הכנת המודל, המותאם
להדפסה, על ידי הצייר שהצעתו זכתה באישור וועדת הסמלים.

השלב הראשון של בול הוא אישורו על ידי וועדת הסמלים הממשלתית.
בתמונה נועצים שר הפיתוח והחינוך ביועץ הפילטלי ובמומחים אחרים.

המשימה בסידרת הקבע היא פשוטה יח-
סית, תוך התחשבות בכמה גורמים ידועים
מראש: על בולי הקבע להיות קטני-שטח
למדי. מכיוון שהם נדפסים בעשרות מיליונים,
היו צורכים אחרת כמויות נוספות ניכרות
של נייר. יש לבחור בצבעים הנכונים לכו-
לם כך, שבין השאר, יעשו צבעיהם רושם
נעים על העין לכשיודבקו באלבום האספן.
זה ליד זה, לפי ערכיהם.

וגמה לבולי הזכרון, מהם מוציא השירות
הבולאי ארבעה, חמישה לשנה, יכול
לשמש בול המכבייה הרביעית. כמו בכל שנה
הוצעו גם בשנת 1952 כמה עשרות הצעות
לבולי זכרון למאורעות שהתרחשו, או ש-
עמדו להתרחש בשנה הקרובה, להעדרת ו-
תכנון הממשלתית שדנה בכל ההצעות, והח-
ליטה על הבולים לשנת התקציב הבאה.

נוסף לבולי הזכרון הקבועים, החוזרים
ונשנים מדי שנה כבול יום העצמאות ובר-
לי "מיעדים לשמחה!" החליטה הועדת ה-
תכנון על הוצאת בול המכבייה הרביעית.

השלב החמישי: הכנת צורות
פילסליות, כצמדות ושובלים לאספן.

השלב הרביעי, ההדפסה והניקוב, מבוצעים
תחת משמר, כיאה להדפסת דברי-ערך ממשלתיים.

השלב השלישי, הכנת הגלופות, מבוצעת על-
ידי מומחים מעולים כדי למנוע שגיאה קלה ביותר.

יה זה 18 חודשים לפני 20 לספטמבו
1953. יום פתיחת המכבייה הרביעית,
כאשר נתקבלה ההחלטה על הוצאת בול
המכבייה. מייד פנה השירות הבולאי לטובי
הגרפיקאים בארץ, הזמין אותם להמציא

תוך חודשיים הוגשו ששה תרשימים. היו אלה ציורים, בצורה
מוגדלת, של הבול המיועד שהכיל: אתלט הקופץ לגובה;
ספורטאי המטיל כדור ברזל; לפיד המכבייה מורכב מדגלי הארצות
המשתתפות; מטיל דסקוס על רקע זר דפנה המעוטר בכתובת "תפארת
בחורים — כוחם" ויד המחזקת בכדור שחציו כדור ספירט וחציו כדור
עולם.

ההצעות הוגשו להועדת הסמלים הממשלתית, שבחנה אותן לאיר
שיקולים חינוכיים, תרבותיים ואומנותיים. לבסוף היא בחרה בהצעה
שהייתה עתידה להיות בול המכבייה הרביעית: היד המחזקת בכדור —
סמל הספירט והעולם.

עבור חודש בערך הוזמנה ההדפסה של הבול בבית דפוס ישראלי
בניגוד להרבה ארצות, מבוססות יותר מישראל, כתורכיה המדפיסה את
בוליה באוסטריה וארצות דרום אמריקאיות רבות המדפיסות את בוליהן
בלונדון, מודפסים בולי ישראל בארץ ובשיטות המשוכללות ביותר של
פוטוליטו ופוטוגרבורה (דפוס שקע).

משך שלושה, ארבעה החודשים הבאים הודפסו ונוקבו רבבות רבות
של בולי המכבייה על נייר ממוספר מראש, תחת משמר ניטרים מזויין,
שהעצרים לבסוף למדור הדפסות הערך של המדפוס הממשלתי.
נייר הבולים נושא לאחרונה אף סימן מים — המלה ישראל או סמל
הדואר — הצבי המקפץ.

לושה, ארבעה ימים לפני יום הופעת הבול נשלחו בולי המכבייה
לסוכנויות הדואר ולבתי הדואר, על מנת שאלה יוכלו למכורם ביום
ההופעה ליד אשנביהם.

אותה שעה ביצע השירות הבולאי הספקת הבולים, על כל צורותיהם
הפילטליות (ראה בתמונה משמאל), מילא אחר כל הזמנות הקבע של
כ-8,000 מינויין בארץ וקרוב ל-2,000 המינויים בחוץ-לארץ. כי אדם
המעוניין בקבלת בולי דואר ישראל ביום הופעתם יכול להזמין בטרם
מיוחד (טופס ד. ט. — דואר וטלגרף — 870, החרוד), לקבל, ללא כל
הוצאות נוספות, דרך הדואר את כל הבולים במחיר ערכיהם הנקובים.

כל שעל האספן לעשות: להפקיד תשלום התחלתי של חמש לירות
(אם הוא תושב חוץ — 5 דולר), ממנו מנכה השרות הבולאי מדי פעם את
ערך הבולים החדשים שנשלחו למזמין, המוזכר בשעת הצורך בדבר
חיוב תשלום.

כשלוש הזמנות אלה, הנשלחים במעטפות קרטון מיוחדות, השימורות
על שלמות הבול עד הגיעו לבית האספן, מגיעים גם לסוכנויות המכירה
הרשמיות של השירות הבולאי באמריקה הצפונית והדרומית ובארצות
העיקריות של אירופה. וכן יוצאים המשלוחים ל-2,000 מינויין החוץ
המפורזים ב-38 ארצות, מאיגורוניה עד קיראטו שבאיי הודו המערבית,
מאסלנד שבצפון ועד קיפטון שבדרום אפריקה.

עבור זמן מה באו מאורעות חדשים, נהחדשו ימי זכרונות אחרים.
הוחלט להוציא את בול המכבייה מן המחזור ולהפסיק את מכירתו. אם
כי, ככל בול ישראלי אחר, נשאר גם בול המכבייה יפה לתשלום דמי
דואר (לעומת הולנד ושווייץ למשל, בהן מוצאים בולי הזכרון פקקי זמן
קבועים מראש, לאחריהם אינם יפים יותר לתשלום דמי דואר).

לו נשארו עודפים מבול המכבייה (שאלו במהירות רבה) היו אלה
מועברים להועדה להשמדת בולים שהייתה מונה אותם במדייק, עורכת
דוח ורק אחר כך משמידה אותם בצורה המקורית ביותר: חותכת
אותם במקצה חשמלית מיוחדת ומכניסה איתם לדוד דיסט הגייר של
בית החרושת לגייר, בה הופכים הבולים עד מהרה לגולמי. מבולים
ותיקים אלה, כ-140 במספר, הדפיסה המדינה עד כה יותר מ-700 מיליון
בולים.

השלב האחרון. מאות אספנים צובאים על אשנבי הדואר כדי לרכוש את הבול עם מעטפה וחזותמת יום הרא-
שון. בין האספנים: אבות צעירים האוספיטבולים מיום הולדת בניהם, ומגשיים להם אותם אחר-כך כמתנת בר-מצווה.

אל תסמוך
על מה שאתה מרויח.
אלא על מה שאתה
חוסך.
עשירות לפחות מהכ
נסך שים בצד למען
עתידיך בדרך נוחה להר
גל החסכון עשה היום
את הצעד הראשון
פתח חשבון ח"ג
(חסכון גמול)
בסניף הקרוב לביתך של
בנק א"י לדיסקונט בע"מ

פרס לעקרונות הבית הזריות

כביסה נקיה צחורה — כמובן הן משי תמשות ביוויה, אבקת כביסה ללא סבון, הכובסות ביוויה יוצאות בשכר כפול: הן כביסה צחורה והן מתנית יפות, כי בכל ארניה זיוה נמצא תלוש מתנה. שורים, כובסים ומרתחים רק ב' שורים.

זיוה

המפיצים היחידים חב' גורית בע"מ

בית מסחר להלבשה

הלפנשטיין

תל-אביב נחלת בנימין 6
טל. 4762

הכין מדאי גרוד שר בגרין חורף חרישים ומשוכחים

גם מעילי גשם מכל המינים
לגברים, נכרות וילדים
במיוחד לתלמידי בתי ספר

הקונה עתה — נהנה מהנה מיוחדת.

שמרי על גזרה חטובה
ללא דיאטות קשה
מכונות אמריקאיות חדשות
"מכון לחטוב הגיזרה"

ת"א, רח' רש"י 9, טל. 21668
לכל יוניוני ולקוחותינו
שנה טובה ומבורכת

אל תפקיר את ראשך!
טיפוח השער בקין השתמש
דחפית הראש רק בנקה לנזוין
שמפו! השמפו העשיר בלנזוין
המונע התהוות קשקשים.
להשיג בשופרות של 10 ו-20
חפיפות
נסה עוד היום את נקה לנזוין
שמפו.

עריבתנו: במקרה של אי-שביעות רצון תוחזר התמורה.
המפיצים היחידים חב' גורית בע"מ.

המשרד ת"א, רח' הקישון 41
טלפון 81674

קודים מודרניים
פרופ. לאון
ת"א, שינקין 17

מרוקו ההסדר הקפוא

אורחים צרפתיים, חגורים וחמושים, ניצ' בו מסכים לארמון השולטן ברבאט. הם בדקו מכוניות, דרשו מכל נכנס ויוצא לזהות את עצמו. היו אלה אנשי פרוזאנט פרוטסייז, ארגון המחתרת של המתיישבים הצרפתיים במרוקו. הם שמרו במשמרות, 24 שעות ביממה, לבל יוצא משם בסתר ה' שולטן הזקן, מולאי מוחמד בן עראפה. כי יציאתו של השולטן מארמונו היתה מסמנת את התחלת ביצוע ההסדר החדש במרוקו.

ההסדר, שהוצע עלידי ממשלת צרפת ל' אחר התפרצויות הדמים שהפילו למעלה מ' אלפים קרבנות, נראה למתיישבים הצרפתיים המקומיים ככניעה בוגדנית לערבים. הצעת פאריס: הדחת השולטן הבובה הנוכחי, מינוי מועצת עוצרים בת שלושה חברים, שתכונן את הממשלה המרוקאית העצמאית הראשונה, מאז הוכרו על פרוטקטורט צרפתי ב'1912.

המתיישבים, שידעו כי גורמים חזקים מאוד מוכנים לעזור להם בצרפת, ביקשו רק להרוויח זמן. נצחונם הראשון בא עם הדחתו של הנציב העליון זילבר גראנזאל. ידידי ראש-הממשלה אדגאר פור ניסו לשכנע את דעת-הקהל בצרפת כי ההסדר החדש יתורן קונסטרוקטיבית את בעיית מרוקו. אך ידידי המתיישבים, שותפיו של פור בקואליציה המשונה השלטת בצרפת, לא התלהבו כלל.

הם גילו כי ההסדר החדש הוצע בשעת בהלה, כאשר לפני ממשלת צרפת היו מונחים נתונים חלקיים בלבד על הנעשה במרוקו. מקור הבהלה: ידיעות מרבאט ומראקש כי שבטי הברברים, בני-בריתם המסורתיים של הצרפתים במלחמתם בתנועה הלאומית, הצ' טרפו אף הם לתנועה זו, סירבו להישמע ל' הוראות הבאשאש של מראקש, סי תהאמי אל-גלאחי, ידידי הצרפתים.

הגנרל המרוקאי מוגרמניה. המגע הראשון בין ממשלת צרפת לבין נציגי ה' מרוקאים היה מעורר. השולטן הנוכחי שאן תחילה לזנו מכסאו, נכנע לבסוף. אולם כבר אז נראו הסימנים הראשונים של כשלון ה' הסדר החדש.

הצעד השני — מינוי חברי מועצת העוצ' רים — החל אף הוא בהצלחה. המועצה צר' כה היתה להיות מורכבת משלושה חברים: מרוקאי מוסלמי שיציג את התנועה הלאומית, מרוקאי מוסלמי ידיד צרפת, וחברי שלישי נייטרלי. המרוקאים הציעו את מועמדם. ה' צרפתים קיבלוהו ללא חיכוך.

אז קפא העניין. הממשלה הצרפתית הק' דושה לבעיה סידרת ישיבות ממושכות, מ' בלי שתבריה יסכימו על זהותו של המועמד הפריצפתי. בין השאר, הוצע גנרל כיתאני בן חמו, המרוקאי היחידי שהגיע לדרגה זו כנצבא הצרפתי. מברק דחוף החזירו מגרמניה, שם פיקד על יחידות צבא-הכיבוש הצרפתי. הוא נתקבל לראיון עלידי ראש הממשלה, הסכים להגשת שמו כמועמד. אך הממשלה הצרפתית שוב לא יכלה להחליט.

ישוב — מוות פתאומי. שבוע תמים גנשן הקפאון. במרוקו התלששו יושבי בתי-הקהל והשווקים כי כל ההצעה לא היתה אלא תכסיס השהייה צרפתי. המתיישבים ה' צרפתים התברברו בפיימבי כי מרוקו לא תהיה לעולם עצמאית.

השבוע, שעה שפור כינס ישיבה נוספת של ממשלתו, בה איים להתפטר אם לא יבוצע ההסדר החדש, חזרו המרוקאים לפעולה: קולות נפץ הדוהו שוב בערים ובמושבות המרוחקות.

לוחמ'מחתרת מרוקאים השליכו פצצה אל תוך בתי-הקהל קולנואי, פצעו ששה צרפתים. ארבעה מרוקאים נראו מטובבים כרובע הערבי על אפנוניים, יורים בכל צר' פתי שנראה. רימון יד שהושלך ברובע היהודי פצע קשה שלושה יהודים. מרוקאי שנחפס עם אקדח בכיסו נתלה במשפט לינץ' עלידי צרפתים.

היתה זו אזהרה אחרונה לצרפת כי מא' בקם של המרוקאים לא היתה תופעה חולפת. היתה זו ראשיתה המתוכננת של מלחמת שיחרור בממדים לאומיים.

מצרים

עמל מהפכני

סעיד רודאן אל-בנדרי היה עשיר מופלג, בעל אחוזות נרחבות באזור מיניה הדרומי, הנוכחות הצרפתית.

על גדות הנילוס. לפני שנתיים הופקעו כמעט כל אדמותיו, במהיר סמלי בלבד, חולקו עלידי הממשלה לפלחים חסרי-קרקע. בטכס גדול אשר צולם, הוסרט ושודר, חילק גמאל עבד אל-נאסר את תעודות-הבעלות לפלחים שכירים, במחירים נמוכים בהרבה מאלה ששולמו לאל-בנדרי.

בגמר הטכס חזר הרודן לקהיר, השאיר את בעלי הקרקעות החדשים להתמודד עם אדונם לשעבר.

כעבור שבועות אחדים, החלו מתרחשים מאורעות מפתיעים באזור מיניה. מופ' תע ביותר היה מנהל הסניף המקומי של הבנק החקלאי, שהלוח הפלחים את הכסף הדרוש לקניית הקרקע. לפי ההסכם המודפס בתעודות הבעלות היה על הפלחים להחזיר את ההלוואות בשיעורים קטנים ביותר, משך תקופה של 10 עד 15 שנים.

אך הפלחים החלו מופיעים, מבקשים לפ' רוע את כל החוב, לשחרר את רכושם ה' חדש מכל שיעבוד לממשלה. כשנשאלו ל' מקור עושרם הפתאומי ענו: "ברכת אללה ומועצת ההפיכה ירדה על אדמתנו והיא פורייה שבעתים מאשר היתה." מנהל הבנק שמח.

המהפכה יושבת בקהיר. עד אשר, דרך מקרה, נתגלה כי גם במשרד רישום ה' קרקעות המקומי נתרבו העיסקות: כל פלה שפרע את חובותיו מכר מיד את הקרקע. הקונה, בכל מקרה, היה סעיד רודאן אל-בנדרי. בעל האחוזות אף גילה נדיבות-לב,

רודאן אל-עזיז

במקום 4 גרודש — 25 שנה

שילם לפלחים מחיר גבוה מזה ששילמו ל' ממשלה — אך נמוך, בכל זאת, ממה שהוא עצמו קיבל בשעת ההפקעה.

תגובת קהיר לא נתאחרה: היא איימה בהגשת משפט נגד אל-בנדרי ונגד כל פלה שמכר לו אדמה. אך אל-בנדרי היה מוכן להתגונן. "את הקרקעות שהיו לי החרמתי מועצת ההפיכה, בהתאם לרית ההפיכה. לא יכולתי להתגונן. אולם הקרקעות הנמצאות בידי עתה נרכשו באופן חוקי, במסגרת ה' משטר המהפכני. אי-אפשר לנשלני מפרי עמלי המהפכני. אם מישוה בגד בעקרונות ההפיכה אלה הם הפלחים... אין לסמוך עליהם."

לפלחים היתה תשובה אחת: ההפיכה יושבת בקהיר ואילו אל-בנדרי גר בקצה הכפר.

שכר טרחה

אחמד עלי חסן, גנן בתחנת הרכבת של אלכסנדריה, היה מלא חימה. לפני שלושה שבועות הועלה חברו לעבודה, מוחמד עבד אל-עזיז, לדרגת גנן ראשי של הרכבת ה' מצרית, ואילו הוא נשאר גנן פשוט. אחמד טען כי המינוי הגיע לו, בשל ותקי בעבודה, השמיץ את עבד אל-עזיז בכל הזדמנות. חרה לו במיוחד ההפסד של ארבעה גרודש ליום, ההבדל בין משכורתו (38 גרודש) לבין זו של הגנן הראשי.

הוא פנה למנהל התחנה, רטן: "עבד אל-עזיז נכנס לעבודה הרבה אחרי... אני גנן יותר טוב... ובכלל — עבד אל-עזיז הוא רוצח!"

המנהל התקשר עם המשטרה, שהחלה ב' חקירת אחמד. תוך דקות, גילה הלה כי עבד

אל-עזיז רצח ארבעה אנשים, משך תקופה של חצי שנה, קבר את גוויותיהם בגן ה' תחנה. "הראשונה" הוסיף הגנן, "היתה איח' כאן, מוכרת העופות. עבד אל-עזיז רצח אותה וגנב ממנה טבעת מאלושי לירות."

חצי שעה של חפירה ומושל בנג הגדול של תחנת הרכבת, לעיני עשרות סקרנים, גילתה ארבע גולגולות, שברי שלדים, חב' לים ושיירי בגדים של קרבנות הגנן-הרוצח.

עבד אל-עזיז, פלה בן 51, נעצר הושלך לכלא, לשמחתו של אחמד הנקמני, שהיה עתה בטוח כי, לאות הוכרה על גילוי הרוצח המסוכן, יוכה בתפקיד הנכסף. אך המשטרה סירבה לשחררו: הוא הואשם בסיוע לרצח, בכך שדע על מעשי עבד אל-עזיז, שתק שנתיים לפני שגילה אותם למשטרה. העונש הצפוי לו: 25 שנות מאסר.

סודאן

הבעיה הרטובה

בעוד שלושה חודשים בדיוק יתקיים טכס צניע בחרטום, בירת סודאן. גדוד הצבא הבריטי הוחקף לנקשר פוזילרס יוגל את נשקו, מייגור-גנרל ג'ון גיפורד יצדיע, ה' דגל הבריטי יורד בפעם האחרונה מתורן הקסרקטין הגדול של חרטום. שלטון הקונ' דומיניון האנגלו-מצרי, שהחל לפני 57 שנה, יבוא לקצו הרשמי.

לקראת יום זה מרוכזות עתה כל המח' שבות בסודאן. הבעיה הראשונה שתתבע פתי רון באותו יום — קביעת היחסים בין סודאן העצמאית לבין מצרים — כמעט נפתרה. כבר עתה ברור כי סודאן לא תתאחד עם מצרים.

אולם בצל השאלה הגדולה, שמשכה את תשומת לב העולם, עומדות שאלות רבות אחרות, השוכות לא פחות לעתיד הסודאן. העיקרית: חלוקת מי הנילוס. גם בעיה זו תלויה בהסכם עם מצרים.

הסודאנים תובעים חלק. כמות ה' מים הורמים מדי-שנה בנלוס האדיר מגיעה 84' אלף מיליון מטר מעוקב. מתוכם, משתמשת מצרים ב'48 אלף מיליון מטר מעוקב. סודאן, לעומת זאת, מנצלת 4000 מיליון בלבד. הסודאנים, כמובן, אינם מרו' צים מן ההסדר. כל פיתוח בבקעת היאור תלוי בכמות המים המצויה להשקאה. סודאן, הנמצאת עדיין בשלב הראשון של פיתוחה, דורשת את חלק הארי של מי הנילוס הבלתי מנוצלים עדיין.

שתי ועידות נתכנסו לפתור את הבעייה — וללא תוצאות. המצרים האשימו את ה' סודאנים במילוי הוראות האנגלים שונאי מצרים: הסודאנים כינו את מצרים כמעצמה אימפריאליסטית שאפתנית.

רא כדאי לריב. סילוקו של סלאח כאלם (העולם הזה 935), ה'יש שבו ראו סודאנים רבים את הרוח הרעה ביחסיהם עם מצרים, הביא בעקבותיו גל של גבוהות אופטימיות בחרטום. מצרים עצמה היתה מ' עוניינת בהחדרת נימה זו.

אמר מחמד עבד אל-הארי, מהנדס מצרי, חבר המשלחת שניהלה את שיחות המים עם סודאן: "אחרי הכל, עלינו לזכור כי הנילוס הוא הגהר הארוך ביותר בעולם ומי' מיו יכולים להביא ברכה למיליונים רבים אשר טרם נולדו בעמק היאור. אסור לנו לריב על חלוקת אוצרות שאין להם קץ. עוד רבה הדרך עד ליום בו תנוצל להשקיה כל טיפה של מי הנילוס עד כי לא תישפך אחת מהן אל תוך הים."

כאשר יגיע יום זה, היה כסור המהנדס, שוב לא יצטרכו מצרים וסודאן לריב. ה' מדע ימצא עד אז תחליף גם להשקיה — תחליף פרימיטיבי שנשאר לפליטה מימי פריעה.

מחרוזת

למען השם

וויליאם ראנדולף דיוק, מהנדס אמריקאי בשורות הנפט בסעודיה, נתפס בשעת ביקור ליד הקעבה במכה, עיר הקודש של האיס' לס, בניגוד להוראות השלטונות הסעודיים, האוסרות ביקורי לא-מוסלמים במקומות ה' קדושים. כדי למנוע תסכוכת רצינית, התאס' לס האמריקאי, החליף את שמו לווייליאם עב' דאללה דיוק.

* 140 פעם יותר מן הכמות העוברת בירדן, נהרה הגדול ביותר של ישראל.

כדורגל

הרגליים ששעשו היסטוריה

ארבעים אלף חובבי כדורגל אנגליים, יצאו מכליהם ממש בשבת האחרונה. אותם ארבעים אלף, היו חסידיה המושבעים של קבוצת הכדורגל האנגלית בקפול, ומחזיקי הכפיים הסואנות בסיומו של משחק הכדורגל שנוער בעיר זו, נתנו ביטוי מלא להערצה הגלויה שרווחים תושבי בלקפול, אני גליה והעולם כולו לאותו קוסם קשיש הקרוי סטנלי מתיוס.

ואכן, מתיוס, שהפך לאגדה בחייו, היה ראוי לכל מכל הבחינות. בקפול היתה קבוצה נחשלת בעונת הכדורגל אשתקד, השנה היא צועדת בראש. למתיוס חלק לא קטן בהצלחת קבוצתו, אם כי מעולם לא נמנה על מבקיעי-שערים רבים ומפורסמים. מרות תפקידו כקיצוני ימני בקבוצה. בשבת האחרונה חרג מתיוס מהרגלו הוותיק: הוא הביקיע שער, והיה זה דווקא שער הנצחון.

פאר הקבוצות הבריטיות, הולברנהמפטון וונדררס, הידועים יותר בכינוי "הולבס" (זאבים), עמדה לשחק בשבת שעברה בבלקפול נגד קבוצתו של סטנלי מתיוס. לאחר יתרון זעיר בשיעור שער אחד לזכות בלקפול, השוו "הולבס" את התוצאה. ונתרו עוד דקות ספורות לסיום המשחק, הכל הפנו מבטים מלאי תקווה לעבר סטן החביב. מתיוס עצמו נתן את התשובה: תוך פריצה מסחררת הבקיע את שער הנצחון. תושבי בלקפול נשמו לרוחה, קבוצתם נשארה בצמרת סולם הליגה.

רק שער אחד. הוא אינו מרבה להביקיע שער, הוא אינו זקוק לכך. מסירותיו בה מדויקות עד כי כל חלוץ בעל כושר התמצאות מינימאלי יכול להפוך כל מסייע שלו לשער. דוגמה תמיכה את העובדה. בלקפול הבקיעה בעונה שעברה שישים ושניים שער. מתיוס הבקיע מתיוס רק אחד!

סטנלי הנו כיום בן ארבעים ואחת. הוא הופיע בנבחרת הבריטית, מאז 1934, שבעים פעם, וחמיד לבוש חולצה עליה רקום המספר שבע. באנגליה לא נוהגים לבחור פעמיים רצופות באותו איש כספורטאי השנה. עתוני אנגליה הצטערו על כך, אחת היה זוכה לכך גם השנה. מומחי כדורגל אומרים כי באם ירכיבו אי פעם את האחד עשר הטובים בעולם, הרי סטנלי מתיוס לא יוכל בתוכם, הוא גדול וטוב לפחות בדרכה אחת מהיתר.

כל אותות הכבוד. תעלולי הילדות שלו, עלו לא אחת למשפחתו בתשלום דמי נויקין לשכנים בגלל ניפוץ ונגזיות בית. מילדות היה לסטנלי דרך מיוחדת ושיטה משלו לאמנות הכדור. וברבות הימים הצליח מתיוס להפוך את צורת משחקו לאמנות ממש. מה המופלא במשחקו? את זאת קשה להסביר, כי מי שלא ראה בעיניו את מתיוס, לעולם לא יוכל להבין. הכדור דבוק ממש לרגליו יהוא עושה בו כרצונו. תפקידו גדול הוא להוציא את היריב משי משקלו על ידי תנועות גוף, ואז לפרוץ לעבר היריב. רגליו הקסומות, הביאו לו תהילה בי לונדון וביורנסבורג, במלבורן ובשיקגו, ביטקו ובקהיר.

מתיוס זכה לתהילה בכל ארצות העולם, כל אותו הכבוד שניתנו אי פעם לשחקן כדורגל, פיאר את אריונו. רק פרס אחד לא זכה לקבל עד לשנת 1953. היתה זו מדליית הזהב עבור ניצחון במשחק הגמר על הגביע האנגלי. שנה קודם לכן הגיעה קבוצתו ל משחק הגמר, הכל סברו כי הנה ימלא מתיוס את משאלתו, אולם, כפי שאומר הפתי גם: "הכדור הוא עגול". בלקפול נוצחה. אולם ב-1953 זכה סוף סוף להגשים את חלומו. במשחק הגמר נגד הולטון וונדררס, הובילו שחקני הולטון בשלושה שער. ל עומת אחד. אולם מפנה חד הביא לשוויון התוצאה. ונתרו עוד שלוש דקות, והנה הרי פיע שוב הגואל, עבר חמישה משחקי היריב. מסר את הכדור לשחקן קבוצתו שהיה במצב נוח לכיבוש שער, ושער הנצחון הובקע!

מאה אלף אוהדי כדורגל בריטיים שנאספו ליציאותיו הענק הייבוי בכדי לחיות במשחק הגמר, קיוו, בראותם את מלכת בריטניה מושיטה למתיוס את מדליית הזהב, כי מתיוס יודיע על פרישתו משה הכדורגל כיאה לספורטאי שהגיע לשיאו. אולם מתיוס השיב על כך: "אמשיך לשחק כל עוד ישאו אותי רגלי להתמיד בכך".

הירות: מחתרת

עתה מותר לגלות: הגליון האחרון של מערכות, ירחון המגן ואיש הצבא ה' עברי, כולל סוף-סוף רשימה של כל הכירנויים המחתרתיים בהם השתמשו אנשי ה' הגנה גם כשמותעט. דוגמאות: הרמטכ"ל **רב-אלוף משה דיין** נהג לחתום בשם **מדין**, סגנו **אלוף חיים דסקי** השתמש בשם-עט **מיוזר ח' 7**, בעוד שהרמטכ"ל הראשון **רב-אלוף יעקב דורי**, כיום מנהל הטכניון, נקרא לצורכי-הסחאה בשם **יד**, ואילו השני **רב-אלוף ד"ר יגאל ירון** חתם **י. ברמלי**. הפלמ"ח מיוזג עלידי **איש החטיבה** (כינויו של **אלי עזר שושני**, כיום חבר כנסת יפעת).

פסוקי השבוע

● **אליעזר שכטר**, חבר מועצת עיריית תל-אביב מטעם מפא"י, בנאום מחאה על בחירת לבנון ביצירת הדתים: "הפועל המזרחי התנגד למין החלש והחליט לבחור באופי החלש".

● **זמנים**, יומון הפרוגרסיבי, בתגובה על המשאומתן הקדאליציוני: "דוד בן-גוריון מתאמץ להגיע למעלה החמישה (קאליציה) של חמש מפלגות, אך בינתיים הוא עדיין במעלה העקרב".

● **מארגרט ראנה**, לאחר שרופאי פאריס בחרו בה למלכת

מלכת הבריאות

"מה נהנים הרופאים?"

הבריאות: "אינני מבינה איזו הנאה מפיקים הרופאים ממראה אנשים בריאים".

● **הכוכבת דסדי קארון**: "ציניקן הוא אדם שבהירחו זר פרחים, מיד הוא מתבונן סביבו לראות לאיזו הלחיה הוא שייך".

● **הסופר ארתור קסטלר**: "ככל שחייב אדם לעשות פחות, כך הוא מוצא פחות זמן לעשות זאת".

דריאן קונסקי (המוכר יותר כאלוף יצחק שדה המנוח) ו**י. תבור** (כיום ח"כ אחדות העבודה **יגאל אלון**). **אלוף שלמה שמיר**, שהנרייורק טיימס הגדיר אותו פעם כ"אדם היחיד בהיסטוריה האנושית שפיקד גם על חיל-יבשה, גם על חיל-הים וגם על חיל-האוויר", מופיע ביצירה בשם **מפקד עברי**, ואילו פרופסור הטכניון **כיום אלון יוחנן פרנר** נקרא בה בשם **בן-נריה** ואלוף-משנה **עקיבא עצמון**, מפקד הגדוד"ע לשעבר,

נקרא **ע. בצר**... המכון לצירוף העבודה והייצור החליט לדאוג לאלה החייבים לקרוא את מכול המלים של הדו"ח והפרוטוקול לים למיניהם: הוא מארגן בחודש הבא קורס לקריאה מהירה... היחסים-הממון חיסמאד בין **גולדה מאיר** ל"אדאש" עיריית-תל-אביב, לבין **אברהם בויאר**, חבר מועצת עיריית תל-אביב מטעם הפועל המזרחי, האחראי לעיבדה זאת, לא מנעו את בויאר מהשמעת תפילת-ברכה לגולדה. הסיבה: בויאר נכנס השבוע לדירתו בשרי כון העממי בתל-אביב, השמיע בהודמנות זאת תפילת "מי שבינך" לשרת העבודה... תייר ישראלי שבא השבוע מבריטניה הביא ידיעות על **רוי פאראן**, הקצין הבריטי שבימי המאבק רצח את איש לח"י אלכסנדר רובוביץ, אדם זה, שנכנס אתו בשיחה בשיעור נסיעה ברכבת, סיפר כי הוא מכיר היטב את פאראן, המסתתר היטב מאז נהרג אחיו בפתחו מעטפת-פצצה של אצ"ל. דעתו של הור על פאראן: "הוא היה בחור מצוי יין, אולם באחת ההפגנות במדבר המערבי סבל מהלם קשה, וייתכן שמאז הוא קצת מטורף... בצאתו מהצגת קולנוע למוזימנים שנערכה באולם השגרירות הסיבירית ברמת-גן, פצח **משה סנה**, מרומם-מצב הרוח, את פיו בשידה. אולם הוא הכחיש בכל תוקף את הדעה כי הוא זמר, הודה רק שהוא שר כמו אלפי גברים אחרים בי שעת הגילוח.

מטוס ושמו מארילין

המשוררת **לאה גולדברג** סיפרה ה' שבוע כי לאחר שסיימה את כתיבת המחזה בעלת הארמון המיצג בתיאטרון הקאמרי, קראה אותו באוזניו של המשורר הפולני **ארטור סנדור**, שהתארח בישראל. הלה נדהם נוכח נקודות ההקבלה שבין ה' מחזה לבין המציאות (שלא היתה ידועה למשוררת): בעוד שעלילת המחזה מתארת נערה יהודיה שהוסתרה עלידי אצ"ל מן רח"אירופי אשר לא גילה לה שהמלחמה הסתיימה כדי שלא תעזוב אותו, סיפר סנ' דואר כי עוד בשנה האחרונה נאסרו איכרים פולנים, מממנגיני המשטר, שהתחבאו כל שנות-אחר-המלחמה ביערות והתפרנסו מ-אותו זמן - כפי שהוכיחה החקירה - מרכישם של יהודים שהסתירו ושלא סיפרו להם כי תקופת הכיבוש הנאצי חלפה כבר... אחת המשתתפות בהצגה, **ש' שנה ברנע**, אשתו של הנספח הצבאי בשגרירות הישראלית במוסקבה לשעבר, העולה עתה בפעם הראשונה על במת הנויאטרון הקאמרי, מצאה דרך מיוחדת ל-התכונן לתפקידה, תפקיד שליחה מישראל ליוצאת להציל נערים יהודיים באירופה ה' אחר-מלחמתית: כדי לחדש בנפשה את חתיית הימים ההם, הזמינה לביתה סרט תעודתי על זמנות הנאצים והציגה אותו בפני עצמה מספר פעמים... שחקן אחר המשתתף בבעלת הארמון, **יוסף קובלן** ידן, סיפר השבוע על חתיית מיוחדת בי' מינה: פגישתו עם הזמר הכושי האמריקאי משולל-הדרכון **פול רובסון**, בשעת ביקורו בארצות-הברית. "כמו שאחם רואים או ח"י" אמר השחקן גבה-הקומה (למעלה מ-180 סנטימטרים), "הרגשתי את עצמי כננס ליד הכושי הענק (שגובהו למעלה מ-2 מ' מטרם)... המשורר **אורי צבי גרינ** - כרג מצפה להשלמת יצירה נוספת: ילדו הרביעי תוך חמש שנים... התקליט ארוך-הנגן הראשון מתוצרת הארץ, המכיל שמונה שירים של **שושנה דמארי** נשלח בין השאר כמתנה לראש-משלת בורמה **או נו**, שהוזמרת (ושיירתה) מצאו חן בעיניו בשעת ביקורו בישראל... צורת-השמירה-בסוד של מטוס הסילון האמריקאי החדש ביותר, הנקרא **מארידן מונרו** על שום גיורתו הדקה והמעוגלת, פורסמה השבוע ללא רשות משרד ההגנה האמריקאי עלידי עיי תונאי שלא יכול היה עיד להתאפק... **פאול מוני**, שחקן הקולנוע היהודי האמריקאי שעבר מן הבר לבמה, נאלץ לעזוב השבוע את תפקידו רבי-ההצלחה במחזה רש את הרוח: בעינו השמאלית נתגלה גידול ממאיר והיה הכרח להוציאה... מאזינים חריש-שמיעה יכלו להבחין השבוע בקולה של פרייטת חדשה בקול-ישראל: היתה זאת **רחל ברדר**, אלמנתו של אחד מנוסעי המטוס שהופל בבולגאריה, שהחלה לעבוד לאחר האסון בשיירות-השידור.

יש שטוחות
בקופסא צהובה

יש עגולות
בקופסא כחולה

העיקר
אד

קריון

Caravan

20 עיגרות 400 מרוטה

23 ימים ישב רומק במרתף. במשך כל אר-
חו זמן עמד עם יוסף בחקירות צול-
בות של ראשי הבולשת בארץ ומשלחת אר-
בעת המייגרים מקהיר. שני המתקוטטים
נחקרו בנפרד.

יוסף הוכה קשות וסימני עינויים מפצעים
ויראו על כל גופו. נכבדים מהחזק הערבי
העליון ניסו להשפיע עליו בדברי נועם,
אלום כאשר ראו שיוסף אינו ניסה להיגרר
מתוך פקולה. ירקו בפניו וקראו לו בוגד.
יום יום חקרו אותו, הכינו גנדם את ה'
פושעים הפליליים. המשפט היחיד שיוסף
יחיד הערבים הוציא מפיהם היה: "ידיב'
חוני" מרש בערף" (גם אם ישחטונו
איננו יודעים דבר!).

פרוץ מלחמת השחרור ברח שיין יוסף ממעצר אדמיניסטרטיבי, יום אחד לפני שקאופוס עמד להרגו. יוסף התייצב לפני רומק, שהביאו למפקדת לח"י.
אבו'יש הפכה בסיום מרכזי של לח"י באיזור הרי יהודה, ומרכז להעברת ידיעות, נשק ותחמושת. והברחת אספקה למחנות לח"י בירושלים.

סטיוארט, המפקד הבריטי של מבצר ה-
משטרה באברגוש, החולש על אם הדרך ל-
ירושלים, נכנס במשאובותן עם אמיל גורי,
ראש הכנופיות של מפקדת באב'אלואד, וז'
מם למסור לידיו את המבצר.
הצ'ישה ללבד לפני שהגיעו הכנופיות
ונכבשה התחנה לפי תוכניתו ובהשתתפותו
הפעילה של רומק. אחרי התייעצות בין אני
ש"לח"י בירושלים והולש'ל העביר את ביני'
משטרת אברגוש לידו חתיבת הראל של ה-
מלטה ששעלה באותו איזור.

אחר הצלחת פעולה זו, באו לוחמי אביר גוש בהצעות נועזות, מרחיקות לכת, להתנקשות אישית בין מנהיגי הכנופיות וצבאות הפולשים, אולם בגלל התפקידים הדחופים של תק פת ירושלים במצור, דחו את ביצוען של התכניות האלו.

אנשי הכנופיות עמדו להתנקש בחיי העתור
נאי הפרוציוני רוי אלסטון (ג'ורסלם פוסט,
הארץ). אלסטון הוזכר על ידי הלח"י, עבר

היה הכרת מיידו לשלוח במקומו את "דעון" (איסר נתנזון). במשך שבועיים התלבט ה"אצ"ל כיצד להכריח לשם את דעון. הוחלט לפנות אל רומק.

רומק התקשר עם סרג'נט בריטי, שכו-
משוריו בריטי על צהתו למסיעה אחת לעיר
העתיקה. האנגלי לא התעניין מה הוא הניסע
ההידי. שכרו: 20 לירות פלסטניות.
אצל, ואחריו תנועת החרוה, לא שכחו
שלו את הסובה. בין התעזות היקרות ביותר
לל רומק כיום נמצא מכתב חתום בידי
במחם גיין, בו כותב מנהיג חרות: "שכר
מצחה — מצחה. עזרה זו לא תשכה, ולבי
אומר הפילה כי כבי יוכה לראות בבואלת
עיר דוד, אשר למען הצלתה עשה בימי מסה
מייחן".

מ פירוק לח"י, התגייס רומק לצבא, סוף
פח כחוקר למחנה שבויים. כשהשתחרר
חיכתה לו עבודה רבה: הגנה על בני אבו-
נוש, אירגון חתיקי לוחמי המחתרת בירוש-
לים, הגשת סעד לפגועיה. תוך כדי כך הצליח
לקומם גודו ממגנון אדיר.
מה דחת איתו ?

ישנם אנשים רבים התופסים מקומות חשודים כמקומות מסוכנים. הם חוששים להיכנס אליהם, וכתוצאה מכך הם מפסידים הזדמנויות רבות. הם חוששים להיכנס למקומות מסוכנים, וכתוצאה מכך הם מפסידים הזדמנויות רבות. הם חוששים להיכנס למקומות מסוכנים, וכתוצאה מכך הם מפסידים הזדמנויות רבות.

סיפר אחד מידידיו: „הצרה עם רומק היא שאינו רוצה לשכוח את העבר. הוא מתעסק עם המשטרה כאילו הבריטים ישבו עוד בארץ.“

משמרתם מבלי לזוז ממקומם. שיין יוסף אברוגוש — מפקד הפעולה — ראה שאין לדבר סוף, רמז רחוק לערביב לפגוע בשו"ט. הערביים ירקו בפניה. דבר שפגע ב'בריותיהם הגיטלמנים של הברשטים, שקמו להגן על הגבירת השוטרית.

החלה קטטה מחומשת. זה בדיקו מה שרצה יוסף. השייך לא איבד את זמנו לשאת. התחל לקרוא „יאממה! יאממה!“ (סימן מסכם מראש עם גאולה). גאולה יצאה מחדרה רחצה, ראתה לפניו גבר לבוש פרנגי, עם פרח בדש מעילו השחור שהוכנס לשם בידיו של רומק עצמו — סימן היכר ש'האיש בסדר, כי גאולה לא הכירה את יוסף מקדם.

כעבור דקות אחדות ירבה גאולה במכר
 גית בין אנשי לח"י יהודים, מזוינים בתת
 מקלעים, הובאה למקום סתר שהוכן מראש.

ב בית החולים, במקום שנתקיימה הפנטזיה, נעצרו המתקוטטים. בהדר הרהצה המשיכי המים לדרך ללא הפסק והמשמר שוכנע שבאולה מתרחצת ממש. מאחר שערמון רב מדי ומאחר שבאולה לא ענתה על בקורות המשמר להדונו, הביא הדבר להדרתו של האנגלים להציץ לתוך חדר הרחצה.

זריוותם המפגרת הביאה לגיוסם של טר
כר קציני הבולשת הבריטית, בראשותם של
קטסיס, חודד, המילטון, בריינס וקוטון,
שני האחרונים נהלו את המחלקה הערבית
של הבולשת.
שני הערבים שהאשמו בהקמת רעש, הר'
עברו בינתיים למעצר מיוחד בבית-לחם. כל
אחד מהם ספג מלקות על רגליו. חלשו שר'
רודת ראשם, ובכרזו מלובן שרפום מתחת
לכית השחי, אך כל זה היה לשווא. הערבים
המשיכו בהכרזה המונוטונית, "מוש בערף." **

את מפקד הפעולה — יוסף אבוגוש — עצר קוטון ביפו. רומק שחה מראש את המעצרו של השייך — בגלל הקירבה המשותפת בינו לבין שני המתקוטטים — וז'ביר במהירות הזק מחסן נשק מרכזי ומית רבה של חומר נפץ לאחד המנוסים שבחסמביה, שבראשו עמד אחד מיידיניו של

הוא עצמו ברח לתל-אביב. בהיותו בתפ-
קיד מודד קרקעות של הקרן הקיימת באבו-
נוש והסביבה, היו קשריו המסחריים עם
שייך יוסף ידועים למדי. כל תושבי הסבי-
בה ובכללם השלטונות הכירוהו בשם מקס.

בשומק חזר לירושלים, פגש באותו ערב בסמל יהודי ששרת בבולשת הבריטית היום קצין בתפקיד מכובד במשטרת ישראל. למחרת בבוקר בשעה 6 הוקף ביתו על-ידי יחידת משטרה בריטית על ציודה המלא, משוריינים ומגלי מוקשים. בראש היחידה עמד האנגלי קוטון.

רומק קיבל אותם בזרועות פתוחות, הביע בגילוי לב מפתיע את השתוממותו על כי הבריטים הגיעו באיחור זה רב. "זה שבועיים שאני מחכה לכם", אמר, "ומרוב שעמום כירושלים נסעתי לתל-אביב."

קוטון, איש המחלקה הערבית בבולשת, חסר חוש הומור, איבד את סבלנותו, הפסיק את התבדחויותיו של רימק, הודיע קצרות: "אתה הנך האיש המסוכן ביותר בירושלים. אבל היום הוא יומך האחרון."

בפעם הראשונה עמדו הבריסים לפני תע-
לומה שזמן רב לא מצאו את פתרונה. רק
עם מעצרה של קביצת אברגוש החלו ה-
בריסים להבין כיצד נעלמים מתאום הטור-
וריסטים הפועלים בסביבה ערבית טהורה.
יצאנו להקשר הדם

הזעקו אברעם מייגרים מקהיר, מומחים בעיות הערבים. יחד עם ראשי הבולשת בא"י החלו לחקור את העצורים. אולם כולם לא התקדמו אף צעד ניספ בחקירותם, אף לא השכילו לדעת שהאיש שנמצא בידם בשם "מכס" אינו אלא השייך הבלתי-יוכרז של עיריית אברגוש, היום המארגן של התמיזה הערבים.

רומק נשלח למרתף חקירות מיוחד של
הבולשת בכלא רמאללה, לאותו תא בו הוח-
ק יוסף אבו-ג'וש. הוא בדק מיד את דפנות

* אַמא ! אַמא !
** אײנע יודע.

א.א.א.!

לדקויותיה, חברה וידידיה

תל-אביב, רחוב אלנבי 23

	7	6	5		4	3	2	1	1. ר' בים סבורים כל היא יותר נוחה מן ה' מקלחת ; 5. אבן יקרה וכלי רצח גם יחד ; 8. לכל בית ; 10. עמוד נוזלים ; 12. עיתונו של ר' בנימין ; 14. אשת הפרעוש ; 17. מר גים ; 18. חושם חד סר ראש ; 20. משק בפרוודור ; 21. בלי נעליים לרגליו ; 22. אגודת סתר שבסר סה היה בוכורייצ' קב, בעיקר ; 24. אינ קובטור, אבל בעב' רית ; 26. חלק חיוני בחגור הצבאי ; 28. מאוכלס הקיבוצים ; 29. יוסף היה בן כוח ; 30. שמו ה' פרטי של ח"כ מפא"י אבריאלי ; 33. דיאלוג, גם הוא בעברית ; 35. מגיבורי האחד רונגים של ש"י ענ
11		10		9			8		12
	17		16		15		14		13
		21			20		19		18
			25		24		23		22
				28		27		26	
31				30				29	
	36		35		34		33		32
		41		40		39		38	37
	45		44			43			42
		48		47			46		
				50				49	

נהרות אשר יצאי מגן עדן דגש ארו במרחב ;
 39. דיוני להשמעת קול ; 11. ספר הספרים ;
 42. הרבה ; 43. פלוגי אל מוני בארמית ;
 45. מטבע שעבר לכוהן הירושמי ; 46.
 מודגסקר, למשל ; 47. מיס ; 48. פירוש ; 49.
 יצאו קשה מפצצת האטום, קלה מפצצת ה-
 קובאלט ; 50. איח גיבנת .

מאריך : 1. אחר ממסר ה מדינה, על רכוש ;
 2. ארג ; 3. פרס ; 4. הפרש בין שני
 טכומים ; 6. בכל רובה רב ל גרון ; 7. שד ;
 8. בן פראק ; 11. חשיט טאן ; 13. מפרש
 המורה ; 15. תכונה פקד ; 16. כביכול ; 17.
 האבותם של שבעה גברים ; 18. ממנו נולדים .

בדרך כלל, אל הפחת ; 19. פת ; 21. היא
 כרתה את ראש מצביא היוונים ; 23. חותן
 משה ; 25. שקט ; 27. מכבת רמי ; 30.
 אחד מעקרונות המהפכה הצרפתית ; 31. ברל
 לוקר עמד בראשה עד הבחור לכנסת ; 32.
 מטרת יום הכיפורים ; 34. לפי בגין גם הוא
 איננו גבולה של ארץ ישראל ; 36. שמו ה-
 פרטי של שחקן קולנוע וקומיקן קיי ; 38.
 כהן דת יהודי ; 40. אוהו ; 43. שני אטומים
 מימן על אטום אחד חמצן ; 44. חברת דלק ;
 46. ציילון, גם כן ; 48. לא רק שנת ח"ה,
 כי אם גם שנה זאת היו שנות רציחות
 המילניצקא .

מה אתה יודע על

הקנאה?

„קשה כשאול קנאה” — קבע החכם מכל אדם. אך טיפה אחת לפחות מהתמצית הירוקה והמבאישה של הקנאה מצויה בלבו של כל אדם — גם בלבך אתה. לכן, למד להכיר את השד הקטן השוכן בקרבך, כדי שתוכל לרסנו ולא לפו ככל האפשר.

מה היא הקנאה?

הקנאה — „השד ירוק העיניים” — אינה אלא הרעב של רגשות רבים: צער, אהבה, כעס, תאוה, שנאה וחמד. נות רבים מבין רגשות אלה אינם צפים בהכרתנו המלאה, מאחר שהינם בניגוד למוסכמות. לדוגמה: לא בקלות נהיה מוכים נים להודות בפני עצמנו שאנו שונאים לפעמים את אלה האהובים עלינו — בעל או אשה, אם אי אב, או אפילו ילד. יכולים אנו לגרש רגשות מכאיבים מהכרתנו, אולם אלה מתקיימים ופועלים בעקשנות בתת-הכרתנו. באשר לקנאה, גורר הדבר קושי ניסוף, הנובע מהתמודדות עם המכאובים הרביצידיים שהיא מעוררת.

מה הופך את האדם לקנאי?

ביאדם נתקפים בקנאה שעה שהם מאבדים, או חוששים שמא יאבדו, מרשהו האהוב עליהם והנוטה אל אחר. הקנאה בנויה על ציר משולש. יש יהפחו מפני איבוד האהבה מבוסס על עובדות, ויש ששרשו נעוצים בדמיון או בהפרזה. האבחנה בין שני הסוגים חשובה מאד, כי היא המסבירה את ההבדל בין קנאה נורמאלית לבין קנאה פאטולוגית. ליכך, מצב של גבר המתענה בקנאה בשל יחסי אשתו עם גבר אחר, שונה לחלוטין ממצבו של זה שדומה לעצמו שאשתו אינה שומרת סוד אמונים, בעוד שאין כל יסוד ממשי לדמיון-שווא זה. הראשון — זקוק, אולי, לנחמה ולעצה. לשני — ניתן לעזור באמצעות טיפול פסיכיאטרי בלבד.

יש אנשים היוצרים בתת-הכרתם מצבים שיביאם לידי קנאה חריפה. כך, למשל, יתקשי בעל או אשה, להביא זה את זה דווקא לנשפיה שיש לצפות שהיו בה גינני חיזור והתעללות.

מה ההבדל בין קנאה חמדנית?

בין אינם יודעים את המשמעות של שני מושגים אלה. אחת מסיבות איהבה נעוצה בעיבה שבכל קנאה טמונה גם חמדנות. אולם החמדנות הינה רגש פשוט בהרבה יותר, בי מובן מסיים משמשת היא כהקדמה לקניאה.

את ההבדל היסודי בין השתים ניתן לרא במשל הבא: נניח שאתה נכנס לחדר ורואה גבר נושק לאשה יפה. ייתכן מאד שתעורר בך חמדנות ותרצה להיות במקומו של אותו גבר; אולם אם האשה המנושקת היא אשתך — אזי תוקפת אותך רגש הקנאה מקנה לנו הרגשה של מוד

מיכנית כבר מלכתחילה לקנאה בעצרים.

האם נמדדת אהבה לפי קנאה?

א. אנשים שאינם עשויים לאהוב אהבה עמוקה, יכולים, לעומת זאת, להיות קנאים חריפים למדי, בשל רצונם להיות אהובים. כל קנאה ממושכת וחסרת יסוד, מוכיחה על לקויים בכושר האהבה, לא על העדרה המוחלט. כן מבטאת הקנאה את הכמיהה הבלתי-מסופקת להיות נאהב, ישנם אנשים שאינם נוכחים באהבתם למישהו עד לרגע בו הם חוששים שהוא, או היא, נשמת מהם.

קנאה ממושכת ודחוסה מבטאת בדרך כלל: ליקוי בכושר האהבה הפעילה וצורך מוגזם להיות פאסיבי ואהוב — הביטוי האינטימי של האהבה.

מתי ואיך מתחילה הקנאה?

בטיי קנאה בקרב תינוקות נראית לעין למן הרגע בו יודעים הם להבחין בבני משפחה נוספים על האם, כלומר: מתחרים לאהבתה ומסירותה של האם. כל תינוק עובר בגיל מוקדם מאד את השלב בו שומה עליו לאבד דברים רבים ה' אהובים עליו. כשגומלים את התינוק, למשל, חש הוא בחוסר-אונים מעורב בגעגוע, כעס וצער המהווים, אולי, את הדוגמה ה' מוקדמת לאותם רגשות ההופכים, מאוחר יותר, לקנאה.

התינוקות אינם יוצאים לאיך העולם כשהם מצויידים בתכונות כסבלנות והתחלוקת בחפצים. הילד שואף לסיפוק מיידי, ברגע שגדל הילד במידה שהוא מכיר בכך שהאם חייבת לגרוע ממנו על מנת לטפל גם בשאר בני המשפחה — אז נראים אותות הקנאה.

הילד מסוגל, אמנם, לחמוד את שפעת המתנות והצעצועים שמעניקים הוריו לאחריו או אחותו, הצעירים, אולם קנאתו מכוננת לאהבה הניתנת לאחריו על ידי האב או האם.

האם אין קנאה-אהבה נמנעת?

אין היא נמנעת. אחים ואחיות מקנאים זה בזה, גם כשאינם חשים בכך, בגלל מבנה המשפחה המקובל. כל ילד ער מן דרך הטבע, בתחרות לרכישת אהבת האם והאב. יש עוד סיבות: לא זו בלבד שהילדים רוצים להיות אהובים על ידי ההורים, יתר

עד כמה שהדבר מכאיב, הרי שהקנאה הינה רגש חשוב, יתחור שכונת יש לכבוה. אם ילמדו הילדים כיצד לשאת את כאב הקנאה, ילמדו במשך הזמן גם איך להימנע או להשתלט על תוצאותיה השליליות.

הקיימת קנאה הורים ביניהם?

נ. ותופעה זו נפוצה יותר מכפי שמתארים אנו לעצמנו. קשה להורים, להודות אף בינם לבין עצמם, שהם מסוגלים לחוש קנאה כלפי ילדיהם עצמם ובשרם. רבים ממשבריה הנפש של אנשים בגיל העמידה נובעים מתוצאות נשיאיו של בן אהוב, או בת אהובה, בעיית החתונה, המשמשת מטרה כה מקובלת לחי לגלוג, עומדת על בסיס הקנאה, כי האם חשה בכאב אמיתי משנזר עליה להפרד מילד אשר בו השקיעה אהבה וטיפול לרוב. ההנגדות המפורסמת של האב לבחירי-לבה של בתו מסתברות בדרך כלל בכך, שבצמקו לבן הקנאה האב באותו גבר העשוי לתפוס את מקומו בעיניה ובלבה של בתו. גדולה יותר קנאת ההורים לילדיהם, כש' המדובר בנטיית שחיי הנשואים שלהם לא היו מאושרים ומלאי סיפוק. במקרה זה, מגבירים נשיאיו הבן או הבת את קשיי חיי הנשיאין של ההורים.

האם מקנאים בני זוג מאושר?

מובן. אפילו בנישואין המאושרים ביותר מן הדין שתבצבץ קנאה זקה וזמנית של בני הזוג איש ברעותו. הנשואין מאושרים שני אנשים שכל אחד מהם עבר את תקופת הילדות על מיראותיה ובע' יותיה. בכל רגע של דאון או משבר, מתעוררים מחדש אותם הבהובי הילדות. במקרים כאלה, עלולים הבעל או האשה לדחות מעליהם את הרגשת חוסר ההתאמה עלידי תלית האשמה בזולת. התפרצויות קנאה אינן נדירות אף בנישואין המאושרים ביותר. נוהגי החברה המקובלים מעודדים מידה מסוימת של חיזור, ודבר זה עלול במקרים מסוימים לעורר קנאה עזה. ישנם בעלים או נשים, הנאחזים בקנאה על מנת לבחון את אהבתו של בן הזוג. אחרים משתמשים בה להתי גרות או להכביד לזולת. יש אחרים הסבורים כי יחסי קנאה שנפתרו מהווים בסיס להתפייכות מתוקה במיוחד. אפילו בנישואין מאושרים יחוש הבעל

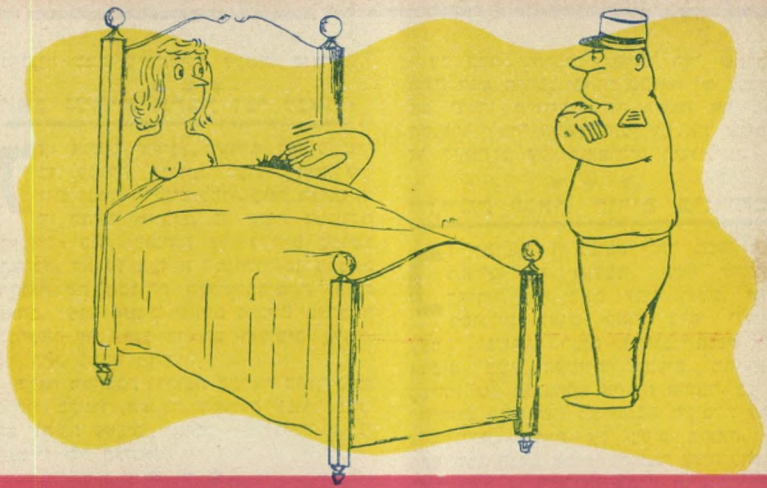
קנאה משגולד התינוק הראשון. כי מול הבעל מופיע „מתחרה” קטן שיקח ממנו, ללא ספק, חלק מן הזמן ותשומת-הלב. בהרבה מקרים יוצר התינוק הראשון בעיות סבוכות למדי, בעיקר לאותם האבות שסבלו רגשי קנאה עזים בילדותם.

בכל מקרה, הרי עברו של כל פרט, חוש המידה שלו או שלה, רגש הבטחון של שניהם — הם הקובעים את אורכה ודחי סותה של תגובת הקנאה הסביעית. בנישואין מאושרים — אלה המצטיינים באהבה, הבנה ושיתוף בין הבעל לאשה — ניתן להתגבר על רגשי הקנאה מבלי שיגרמו לפגיעות רציניות.

עליהם הם שואפים להיות נאהבים על ידי אחיהם. ואמנם, במסגרת המשפחה יכול הילד היותר מבוגר להיפך לסלע המריבה במשולש האהבה, בשמשו תחליף לאחד ההורים.

כיצד ימנעו הורים קנאת ילדיהם?

אין על ההורים לנסות למנוע קנאה. בריאות נפשית נקבעת לפי ניצולה והכוננתה של הקנאה, לא בהעדרה. אף במשפחות המאושרות ביותר לא יכולים האהבה והטיפול להתחלק שווה בשווה במשך כל הזמן.

אהבה צרפתית

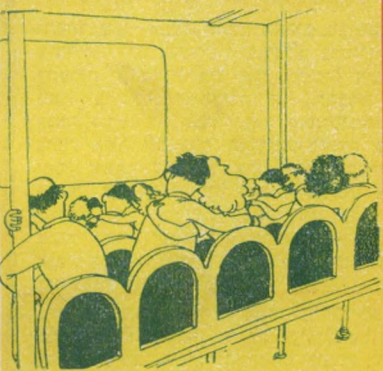
אי' מומחים לאהבה כצרפתים. הם יודעים להתלהב ממנה, לחיות אותה, למות בגללה וגם ללגלג עליה. תריסר דוגמאות אהבה-נוסח-צרפת לוקטו בעמוד זה

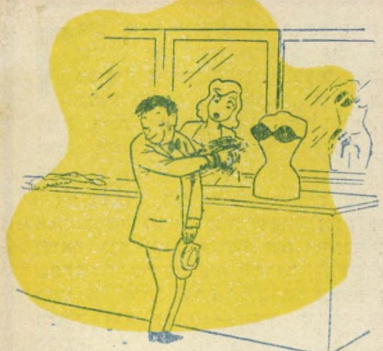
חשכון

תורשה

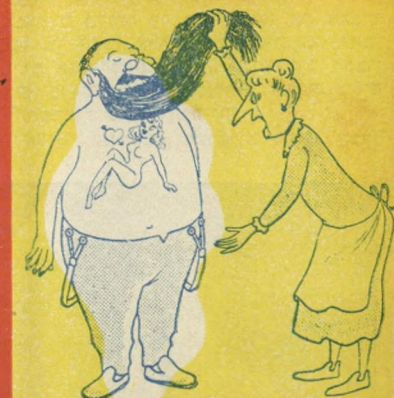
כידודת

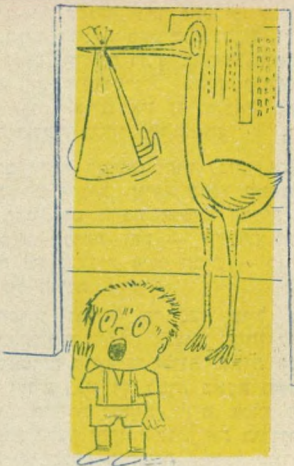
ביישנות

"אנחנו נוצרנו ממש אחד למען השני"

אחא! בשביל זה אתה מוגדל זקן!"

"אמא, זה בשבילך!"

"מה דעתך לשכב לנוח כמה דקות עד הרשאי?"